

L M M J V S D

1 2

3 4 5 6 7 8 9

10 11 12 13 14 15 16

17 18 19 20 21 22 23

24 25 26 27 28 29 30

I. DOGAR-MARINESCU

CHIULANGIUL

urzi

TUDOR MUȘATESCU

OAMENI, PLANTE ȘI ANIMALE

*Din «notele
unui mincinos»*

- Un adevărat mincinos, spune că vine exact de-acolo unde se duce.
- Minciuna e de genul feminin.
- Mincinoșii «îngheață apele». Dar cei mai mulți, le fac să-și iasă din matcă.
- Când se uită în oglindă mincinosul poate să jure că nu e el.
- Minciunile se mai numesc și gogoși. De aia le înghite toată lumea.
- — Dom'le! Am văzut adinea-ori un cal care conducea un automobil cu o sută pe oră.
— Minți!
— Eu? N-am mințit în viața mea. Dar poate c-o fi fost vacă.
- Când minciuna e străvezie înseamnă că mincinosul n-a avut stofă bună.

- Prostul nu minte fiindcă este.
- Mincinosul nu iese la pensie niciodată. Moare la serviciu.
- Minciuna diplomatului e cu joben. Și a prostului, cu capul gol.
- În «Perinița» vieții, adevărul întinde totdeauna batista la picioarele minciunii.
- Nu căuta să te creadă lumea. Alege-ți numai unul de care ai nevoie.
- În toate declarațiile de dragoste ale bărbatului, minciuna e îmbrăcată în rochie de mireasă.
- Mint, numai pentru că mă credeți.
- Prima condiție a minciunii e să pară adevărată.
- Fantezia e minciuna fără mușchi.

V. VASILIU

— Îmi pare bine mamă c-ai venit. Cu ce să te servesc?
Un Whisky, Cherry-Brandy, Hennessy, Gin sau Courvoisier?

TÎLCUL LEGENDELOR

Prometeu

— Să-ți amintesc de bunul Prometeu
Acest amic al oamenilor muncii,
Pe care astăzi îl cunosc și pruncii
C-a fost un om pe jumătate zeu.

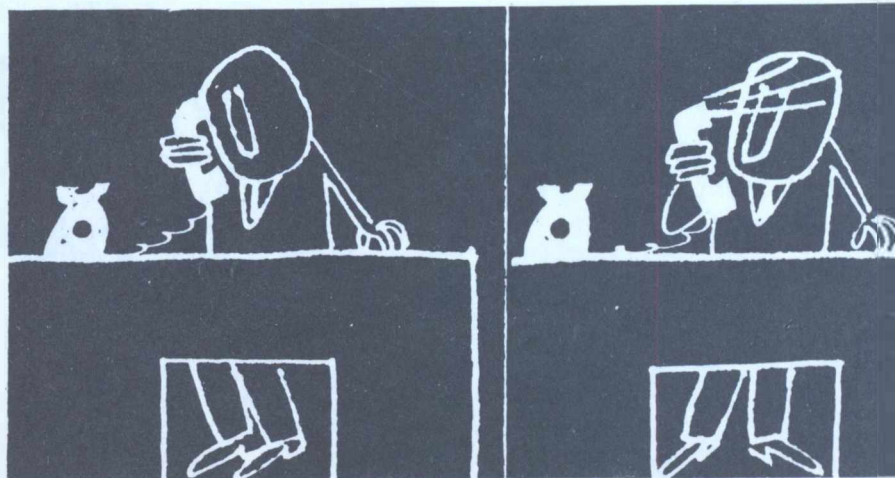
Un vultur hămesit, cu ciocul greu,
Evaluat la unsprezece uncii,
I-a ros ficatul, potrivit poruncii,
Organ ce se regenera mereu.

Copilul m-a ntrebat: — E cu puțință
Să coste-atîția ani de suferință
Scinteile ascunse-ntr-un tăciune?

— Firește, i-am răspuns, aci e locul
S-arăt ca tilcul mitului ne spune
Să nu se joace nimenea cu focul.

MIRCEA PAVELESCU

A. LUCACI

AI RĂBDARE MANOLACHE!

I. AVIAN

Există totuși pe lume o fatalitate, care te urmărește zi de zi, ceas de ceas, chenzină de chenzină. Unuia îi este dat să fie rege, și oricât s-ar feri, coroana se ține scări de el ca să-i onoreze capul, altuia îi e dat să fie umorist și nu scapă de notițe literar-ultimative oricâte rugi ar înălța către domnul.

Manolache nu-i nici umorist, nici rege. E referent I și membru în comisia de litigii. Ca orice ființă bipedă sau patrupedă e urmărit și dînsul de o inevitabilă fatalitate. Bineînțeles nu o fatalitate pe linie de coroană regală sau de note și marginalii. Nu. O fatalitate de origine mai modestă. Fatalitatea sa constă în faptul că în cei 18 ani de slujbă, de când ocupă postul de referent III, referent II și recent avansat referent I, nu i-a fost dat să plece măcar o singură dată în concediu de odihnă în trimestrul III. Manolache Tămpău n-a avut niciodată fericirea unui concediu în lunile de vîrf iulie, august sau septembrie. Fusese el programat uneori în luna lui Cup-tor, dar de fiecare dată se ivea un imponderabil, un ceva care îi amîna odihna de vară pentru noiembrie sau decembrie.

În 15 iulie 1960, de pildă, i se promisese un bilet la mare. A fost nevoit să renunțe însă la el intrucît în ultima clipă șeful său de birou contractase o viroză pulmonară împreună cu soția și fetița, viroză care trebuia neapărat vindecată pe biletul lui Manolache. Manolache i-a explicat șefului că tratarea virozei pulmonare cu băi de mare e moarte sigură, dar șeful ridicînd ochii spre cer a suspinat învins: «Cum mi-o fi soarta. Dacă secretarul sindicatului, tovarășul Axinte, a hotărît să mă jertfesc pe biletul dumitale, mă jertfesc. Îmi dau viața pentru binele sindicaliştilor din instituția noastră, și plec la Eforie».

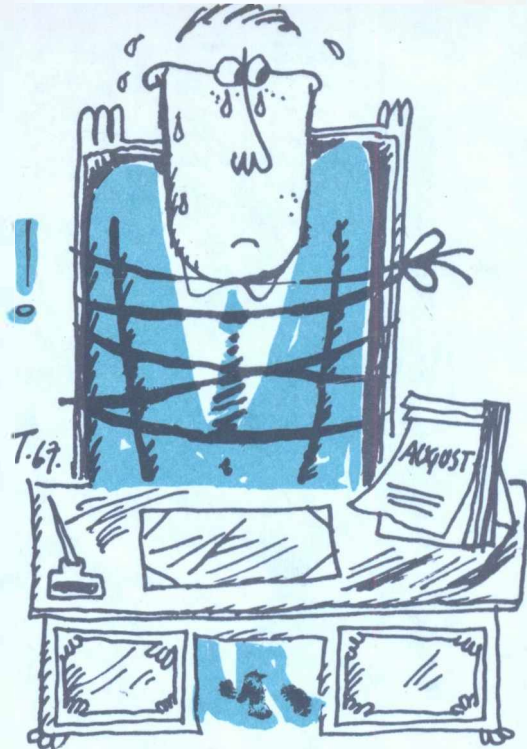
Manolache, fire sensibilă, n-a acceptat jertfa dezinteresată a șefului său și s-a plîns directorului adjunct. La rîndul său, acesta a suspinat învins: «Dragul meu, nu mă bag, nu mă amestec. La viroze nu mă pricep. Dacă Axinte, secretarul sindicatului, a decis această schimbare, pesemne că așa e bine». «De ce e bine, tovarășe director? Fiindcă șeful a devenit de-o săptămîină cumnat cu sindicatul? Că tovarășul Axinte s-a căsătorit cu sora virozei?» «Nu știu, Manolache dragă, nu știu, nu mă bag. Axinte se pricepe la viroze c-a urmat și un

curs seral pentru activiști culturali... Fă cum crezi, procedează cum te taie capul, renunță la bilet și-o să pleci în noiembrie, cînd soarele nu e atît de puternic»...

Și Manolache a renunțat, fiindcă la preluarea inițiată s-a dumirit că nu e principial ca un referent III, sănătos tun, să aibă atitudini egoiste de capitalist înrăit, în timp ce șeful său erarhic împreună cu onor familia incolțită de stafilococi și streptococi, se zbate întru Mamaia și Eforie...

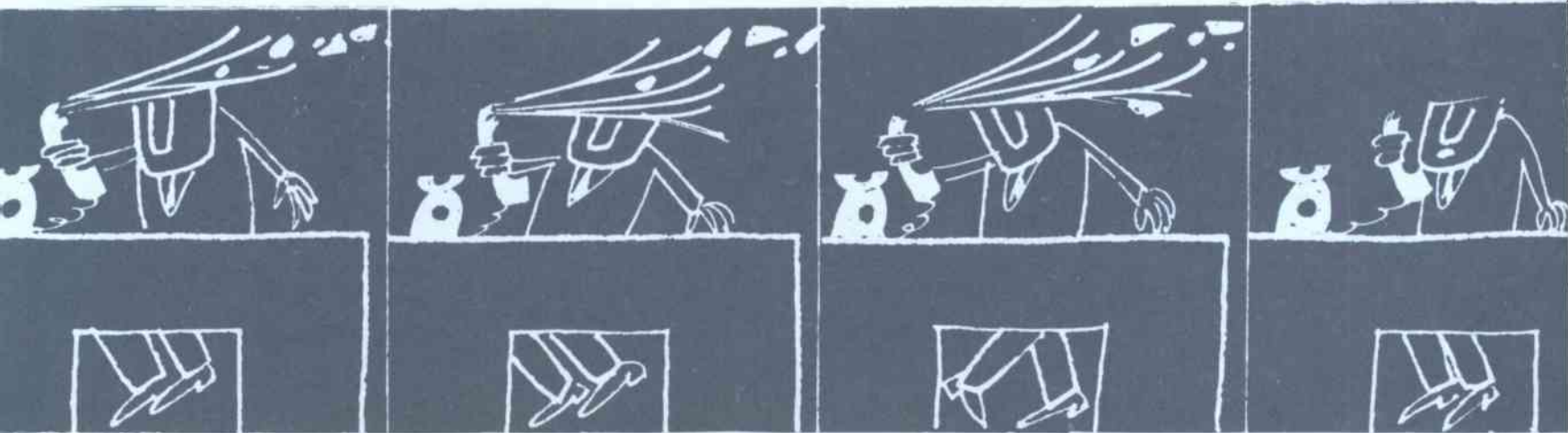
În 1963, Manolache a fost programat să plece în concediu în luna august. Își cumpărase omul și valiză de plastic. Cînd a ajuns cu ea acasă, tocmai suna telefonul. Era șeful său de serviciu. În zece ani, șeful ăsta l-a chemat la telefon de două ori: o dată în preajma împărțirii primelor, cînd l-a întrebat dacă n-ar fi de acord ca el, Manolache, să facă de gardă în locul său, al șefului de birou și al contabilului-șef și a doua oară la îndemnul directorului adjunct ca să-l întrebe dacă el, Manolache, l-a văzut la Sinaia, precum se zvonise, pe adjunct cu secretara. Manolache îl văzuse într-adevăr, dar șeful i-a explicat apăsător și pe îndelete că totul nu fusese decît o iluzie optică, grosolană, care poate duce pînă la retrogradare. Manolache a înțeles imediat că aceea fusese o Fata Morgana cu mini-jupe și că asemenea iluzii vizuale împărțite colegilor pot fi fatale. Și-a cerut scuze și a doua zi s-a dus la oculist să-și facă un tratament contra vedeniilor riscante. A treia zi a luat o primă excepțională, ca să aibă omul pesemne cu ce să-și trateze ochii...

Și iată că astăzi, în această clipă, șeful său de serviciu îl sună din nou: «Da tovarășe șef, Manolache la telefon. Tocmai mi-am cumpărat o valiză pentru concediu». «Dar ce-i graba asta, frățioare?» «Păi nu-i grabă. Miine e 15 august și plec!» «Poate 15 august după stilul vechi, că după calendarul Gregorian pleci cam în 15 noiembrie». «Tovarășe șef, eu nu plec după calendarul Gregorian, eu plec după calendarul lui Popescu, de la Personal». «Ai dreptate Manolache dragă, dar calendarul e literă moartă, iar sarcinile noastre sînt vii. Ne-au sosit în ultimul moment cîteva probleme urgente. Cine să le rezolve?» «Ionescu». «Ionescu e în concediu la mare, 15 iulie—1 august». «Potomocea». «Potomocea e la munte, 1 august—15 august». «Vrinceanu». «Vrinceanu

e în concediu la socrî». «Nu-i la socrî, tovarășe șef, că l-am văzut azi de dimineață». «L-oi fi văzut dumneata, dar de dimineață pînă acum au plecat spre Buzău patru trenuri. Pe unul l-a prins Vrinceanu...»

Pe Manolache îl treceau nădușelile... Își vedea valiza urcată în pod pînă în noiembrie. Totuși mai încercă: «Tovarășe șef, mai sin-teți și dumneavoastră. Concediul îl aveți abia în decembrie, că cinci ani la rînd l-ați planificat în iulie-august». «În decembrie? Ți-ai găsit ca directorul să te înțeleagă! Să țină seama de nevoile oamenilor muncii! Să pleci și tu cînd poțtești! Aș! Cu gura pe mine! Ca să plec acum! În august! În 15! Acum, cînd e mai multă nevoie de mine. Eu urlam decembrie, el bătea cu pumnul în masă că august, și amenința că de-l mai înfurii mult, mă silește să-mi iau în continuare și șapte zile fără plată!» «Și?» «Ce și?» «Mi-a băgat pumnul în gură! El decide! Conducere unică!... Așa că vezi, n-ai rămas decît dumneata». «Mai e și Magdalena, bruneta aia...» «Aia? Ias-o pe aia... ce te legi de-o cardiacă? Pe aia nu poți conta. Are crize periodice». «În fiecare august cite o criză». «Alaltăieri a avut accesul, ieri a plecat!... La Buziaș». «Am văzut-o aseară la gară în trenul de Mangalia!» «Ca să vezi! Ce bază să mai pui pe ea? Distrată! Pleacă la Buziaș, cu trenul de Mangalia... Deci ne-am înțeles Manolache, iubitul?» «Ne-am înțeles, tovarășe șef!» «Atunci miine dimineață te aștept la birou să-ți predau lucrările. Fix la șase dimineața ești la birou. Vreți să spuneți la șapte!» «Ești nebun? La șapte am tren! Să intru iar în gura directorului? Egoistule!...»

...am înțeles, să trăiți!

Ce-a

intinzindu-le adjunctului. Cana nu e in inventar, observi?

— Despre ce cană e vorba, dacă binevoii? — se suci in fotoliu șeful serviciului administrativ. Dar directorul general nu-i dădu nici o atenție și-l întrebă din nou pe adjunct:

— Observi?

— Interesant — fu de acord adjunctul — și îi aruncă din virful buzelor subalternului: O femeie de serviciu a spart o cană sub ochii tovarășului director general. O cheamă Lenuța.

— Cunosc! — se grăbi șeful serviciului administrativ, ridicindu-și puțin trupul. E una negricioasă...

Dar se opri fiindcă nu înțelegea ce-i cu cana. Directorul îi spuse din nou adjunctului, peste capul celuilalt, că el n-a stat să observe dacă salariața e negricioasă sau oxigenată și că îndeobște nu are vreme să admire personalul, mai ales cel auxiliar. Dar cana, asta da, a văzut-o sub formă de țândări: poate jura.

Sună secretara și ceru să fie poftit președintele sindicatului.

— E o harababură. Un accident oarecare, minor, îți relevă deodată că nu o rotiță, ci un agregat întreg e ruginit.

Și arată din nou tablele adjunctului, ca și cum șeful serviciului administrativ nici n-ar fi fost de față.

— Inventarul e plin de măhuri și cirpe — auzi dumneata, — cirpe! Dar nu-s consemnate obiectele de sticlărie. Ele pot fi deci înstrăinate.

— Înstrăinate? — se minună custodele lor de drept.

— Furate — sublinie tăios directorul general. Fiindcă unde nu e evidență e jaf. Cel puțin aceasta e convingerea mea. Și nu de acum.

— Cine știe ce-o mai fi lipsind — vru să întărească adjunctul — dar tocmai intra președintele sindicatului, jovial, astmatic, transpirat, așa că renunță la ipoteze și îl informă rapid pe noul venit despre catastrofa care se tot amplifică. N-ar fi cazul unei ședințe privind administrația direcției generale? — reflectă din nou, cu glas tare, directorul general. Nu numaidecât, dacă sînt alte probleme mai urgente. Ba e foarte oportună, protestă președintele, era și prevăzută în planul de acțiuni al lunii curente. Poate că e bine, pă-

rerea lui, nu și a comitetului, pe care-l va informa oricum, să se discute anticipat și cu tovarășa Lenuța. Directorul general se întreabă dacă are vreun sens, dar admise că, în principiu, el nu se poate opune ideii unui moment pregător și-l rugă pe șeful serviciului administrativ s-o convoace pe tovarășa Lenuța.

— Lenuța și mai cum?

— Lenuța... Lenuța... Ei, asta-i... se înveseli crispat șeful administrației — am un lapsus... Dar privirile grave și semnificative pe care și le schimbau ceilalți trei îl făcură să iasă urgent.

— Nici nu știe cum le cheamă pe subordonate — aruncă disprețuitor adjunctul, în urma victimei lapsus-ului. Ați tras întâmplător de o verigă, tovarășe director, și zornăie un lanț de grozăvii.

— Ce-i întâmplarea! — filozofă directorul general, oftînd spre fereastră. Adeseori accidentalul apare ca providențial.

— Așa mi s-a întimplat mie într-o vară la Herculanee — începu voios președintele sindicatului, dar renunță, căci apăruse tovarășa Lenuța, împinsă insistent din spate de șeful ei direct. Era atit de îngrozită, încît de cum pași pragul se dădu după ușă. Își trăgea cu deznădejde basmaua pe frunte.

Refuză să «ia loc» și rămase paralizată în colțul dintre ușă și fereastră.

— Și cum ai spart dumneata cana aceea — rupse gheața directorul general, cu un ton prietenos — hai? Ia zi, să afle și tovarășii... Deși, vei înțelege imediat, nu despre cana e vorba. Ci de ceva care o depășește cu mult.

Femeia continua să tacă, înclștînd maxilarele. Numai ochii îi fugeau de la unul la altul.

Președintele sindicatului interveni cu un îndemn ajutător, conciliant:

— Acu, dac-ai făcut-o, ai făcut-o. Mărturisește, că nu te mîncîcă nimeni.

Dar ori că această asigurare nu i se părea temeinică, ori că nu găsea punctul de pornire, femeia rămînea mută, lipindu-se cu desnădejde de perete.

— Cum îți mai spune? — se aspri șeful serviciului administrativ.

— Panaite — îngăimă în sfîrșit vinovata.

— Și de ce nu spui frumos tovarășului director general cum ai distrus bunul din dotare?

— Cana aceea... traduse directorul cu un zimbet fals încurajator.

— Eu... să trăiți tovarășu' director... am scăpat-o.

Toți întoarseră capetele spre autoritatea supremă ca să vadă pe chipul său reacția la destăinuire. Directorul făcu semn femeii să iasă și căzu pe gânduri.

— Dumneavoastră v-ați întreat vreodată ce nivel ideologic au aceste femei de serviciu? Le-a înscris cine-

În clipa cînd directorul general intră în instituție, femeia de serviciu, aflată în cămăruța ei din stînga ușii, a scăpat din mină cana de sticlă. Obiectul s-a făcut țândări.

Directorul s-a oprit arcuind sprincenele, femeia a dus, înspăimîntată, mina la gură, și amîndoi s-au uitat în același timp la cioburi.

— Cum te numești dumneata?

— Să trăiți, tovarășu' director general... Mie îmi zice Lenuța...

Directorul a urcat scările.

Adjunctul îl aștepta în birou, răsfoind «Programul de radio și televiziune».

— Uite ce e — spuse sec directorul general — ne ocupăm zi și noapte, pe soare și pe viscol, de lucruri capitale și pierdem din vedere fapte aparent mici care se petrec sub ochii noștri.

Celălalt împături revista și așteptă răbdător explicația, concretizărea.

— Numai oneori, evident — zîmbi directorul general — nu totdeauna; nu vreau să par exagerat. Pornesc de la un fleac: o cană. O femeie a spart o cană. Bun. O punem să plătească și gata. Dar...

Adjunctul era numai urechi, așteptînd mereu să apară ceea ce se ascundea deocamdată dincolo de faptul în sine.

Dar dacă am cerceta inventarul și l-am confrunța cu realitatea ce-am descoperi?

Adjunctul tăcea perplex, nu-și dădea seama ce s-ar putea descoperi.

— Am descoperi — zîmbi directorul amar — că femeile de serviciu distrug cu inconștiență bunurile care le-au fost încredințate în custodie.

— Tot ce se poate — confirmă locțiitorul — si să sperăm că e doar inconștiență.

— Da, e și așa un aspect — medită directorul. Și se uită brusc la ceas. Crezi c-aș putea avea pînă la 11 o hîrtie simplă, fără fasoane — cu materialele date pe mina acestor persoane?

Da, era posibil.

— La urmă să se treacă — nota bene — și cine răspunde de activitatea lor, iar dacă nu-i prea greu și cum se exercită controlul în sector.

— E clar — se ridică adjunctul. Spuneți-mi și mie ce-ați făcut cu chestia aia și m-am dus...

Șeful serviciului administrativ

vinură neliniștit tablele. Bătu cu creionul în masă și se încrunță către tînărul său ajutor care se tot schimba de pe un picior pe altul.

— Ia uite în ce hal ținem scriptele! Par exemplu, de ce-s pătate? Aud?

— De petrosin — lămuri evaziv ajutorul. Sînt lăsate în mod greșit în posesia femeilor care le îngrămădesc între bidoane și cutii de ceară de parchet. Eu aș propune să le sancționăm. Sînt cam inconștiente dumnealor...

— Dumneata ești inconștient că n-ai grijă, nu le controlezi. Ce paști aici?

— Niște giște, tovarășe...

— A, da? Ce vorbești, dom'le? Paști giștele, hai?

— Voiam să spun că-s niște giște. Degeaba le tot instruiesc, le arăt...

— Nu știu ce le arăți, dar geamurile sînt totdeauna nespălate, praful pe mese de două degete... Pof-tim, uită-te, na... Încep să mă întreb dacă se mătură vreodată prin birouri.

Ajutorul încercă un protest moale, cu brațul.

— Nu discutăm, nu sîntem la club. Refaci imediat tablele. Ține seama că le-a cerut directorul general momentan și personal.

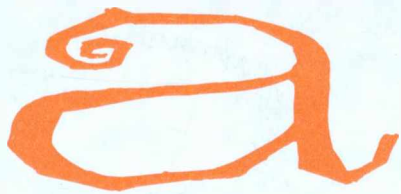
Prin trupul tînărului trecu un scurt tremur electric. Se încovoie și înșfăcă hîrtiile numeroase, boțindu-le în pumn.

— A fost nevoie de intervenția conducătorului instituției ca să-mi dau seama în ce mizerie te complaci. Halal să-ți fie! Și să ne fie!....

Dar ajutorul trecuse pragul și acum se prăvălea pe scări spre biroul său de la subsol.

— Ciudat. Adică tocmai ceea ce era de demonstrat! Și directorul general bătu cu palma peste tablele,

de VALENTIN SILVESTRU

va la vreun cerc de studii? S-a discutat cu ele... — și sună după secretară ca să-l cheme pe șeful personalului — ... s-a discutat cu ele, nu zic «Capitalul», nici măcar Hotărârile ultimului congres al sindicatelor, dar baremi sarcinile administrative curente care le revin? Mă refer, bineînțeles, la aspectul teoretic.

— Da, s-a discutat și se discută, interveni hotărît șeful serviciului administrativ, în privința aceasta el însuși le prelucrează de două ori pe săptămână și e chiar bucuros să poată informa acum, aici, că în loc de patru perii de sirmă pe semestru, în acest an s-au consumat două și jumătate, procentual vorbind. Adjunctul făcu dezabuzat «aah!», dar administrativul reluă precipitat că nu e nimic de ris, picătura mică face gaura mare și dacă el n-ar avea drept ajutor un prăpădit oarecare... Adjunctul se interesă iritat de cauza pentru care e calificat drept «prăpădit» băiatul acela, dar directorul general îi opri sever, amintind că în acest fel se eludează cana spartă (cite s-or mai fi spart oare?) și, mai grav, absența ei inexplicabilă din inventar, ca să nu mai pomenim de ceea ce a pus capac la toate, imposibilitatea angajatei culpabile de a rosti măcar o singură propozițiune coerentă de autocritică.

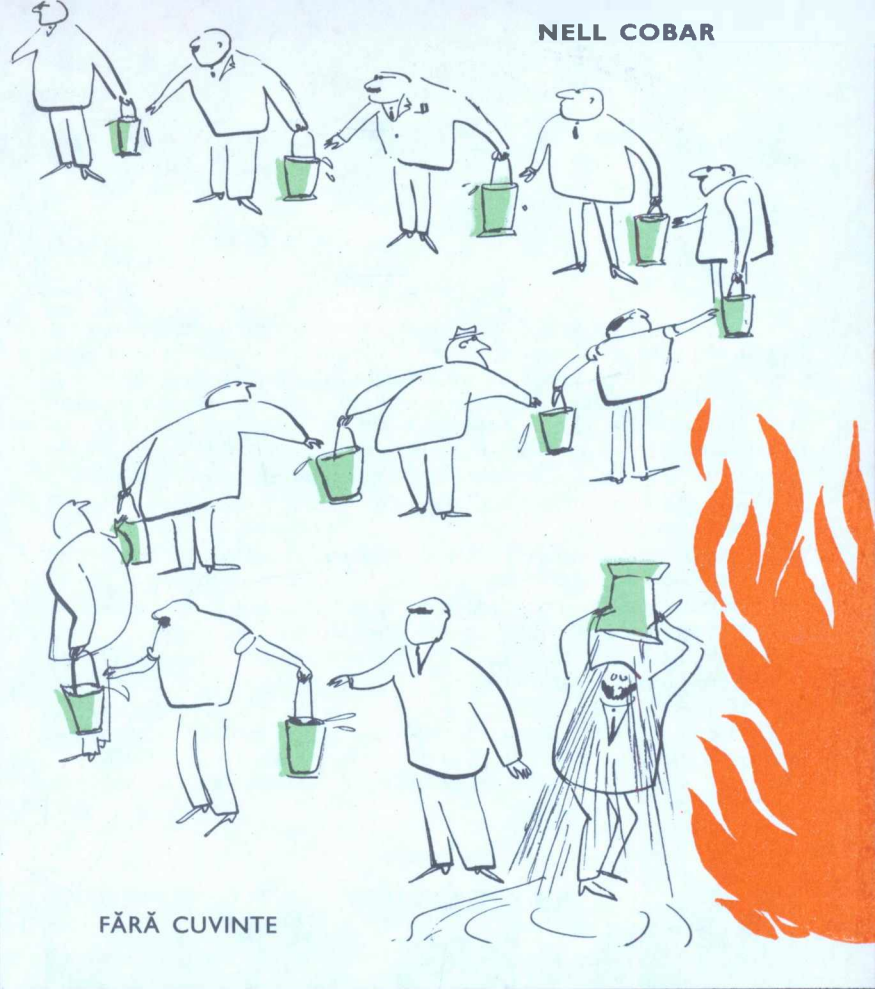
Se hotărî ca ședința să se țină în acea săptămână. La început fu vorba exclusiv de femeile de serviciu, dar șeful personalului, care ținea între dinți o lulea strinsă cu o pastilă de mentă în ea, povesti cu haz cum o dactilografă, comentind cu o co-

legă situația din Africa, încercase s-o convingă pe cealaltă că regele Nigeriei e Chombe. Se conveni deci asupra necesității unei plenary, eventual de producție, pentru a se stabili în primul rind răspunderile privind evidența defectuoasă a bunurilor instituției și în al doilea rind pentru a se dezbate «unele probleme și aspecte legate de pregătirea ideologică a femeilor de serviciu, paznicilor, dactilografelor, șoferilor, bufetierei și curierelor» — de care, pînă atunci, (se admise unanim «ce mai?») nu se ocupase absolut nimeni.

Directorul general își exprimă opinia sa strict personală că problema își cerea o examinare aparte și în organizația de partid, dar pentru că era ora două, își notă să-l întâlnească pe secretar a doua zi.

A doua zi, femeia de serviciu Lenuța Panaite îi ieși în întimpinare secretarului organizației, un tînăr cu cămașa peste pantaloni și cu o pălărieuță de paie în vârful capului, care intra fluierind în instituție, îl pofti stăruitor în boxa cu mături de lingă ușă, și-i trase un bocet năpraznic, povestindu-i intimplarea printre sughițuri, jurăminte bisericose și încrincenate rugăminti.

Tînărul ascultă fără chef, tot îndemnînd-o: «nu mai boci, soro!» — dar fără rezultat — iar la un moment dat o și părăsi, urcînd scările alene, zigzagînd de la o balustradă la alta. Trecu pe lingă ușa deschisă a anticamerei directorului general; secretara sări ca o codobatură de lingă ibricul cu cafea în clocot, ca

FĂRĂ CUVINTE

să-l tragă de braț înăuntru și să-i șoptească precum că directorul îl caută de un ceas.

Ascultă, mereu fără chef, expunerea directorului general ce se așezase incomod pe sticla biroului, și-l întrerupse la un moment dat cu glasul alb:

— Cana era a femeii. Adusă de ea. De acasă.

Directorul general strînse buzele și coborî de pe birou:

— Ei și?

— Asta-i — puse secretarul mina pe clanță — a spart-o, să-i fie de bine. Să-și cumpere alta. Iar ședința, să țină bărbatu-su cu ea. Dacă o

vrea.

— Cum? Atît ai înțeles dumneata din toată **problema**? — se înne-gură directorul general apăsînd gro-zav pe ultimul cuvînt.

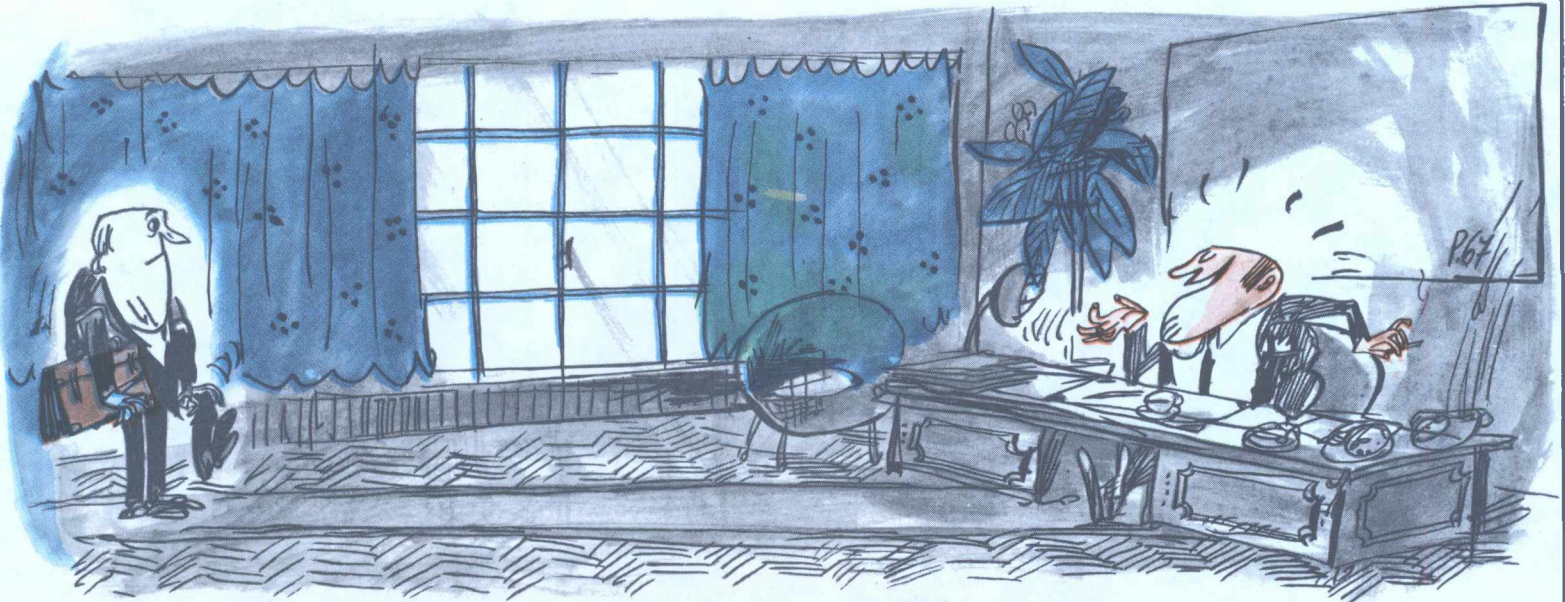
— Da. Atîta mă duce pe mine capul — spuse secretarul. Iar acumă chiar că plec deoarece am treabă. Dumneavoastră mă scuzați, iar eu vă salut.

Directorul general trînti ușa pe care celălalt o lăsase deschisă și strigă secretarei prin ușa închisă, fără s-o mai sune:

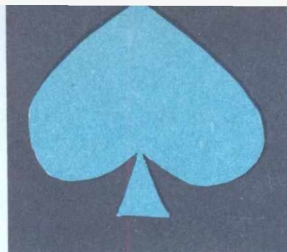
— Dă-mi imediat raionul!

Pentru el, **problema** nu era de loc simplă.

POMPILIU DUMITRESCU

— la loc, mă Gogule! la loc... Ce mai faci, mă băiatule?? ...Mai ții minte cînd îmi făceai problemele alea la matematică??... Hei!!... Ce vremuri, mă Gogule, ce vremuri?!?!...

Către consiliul agricol regional Crişana

Hai, dragi tovarăşi, să vorbim despre ce preferaţi dumneavoastră. Dacă vreţi, despre lipsuri. Dacă vreţi, despre realizări. Pun însă pariu unu la o mie că preferaţi despre realizări. Şi noi preferăm. Să vorbim atunci despre cele cinci adăposturi pentru vite, construite în raionul Beiuş. Dar cum să vorbim, când astea nu-s realizări, tovarăşi! Astea sînt lipsuri! Lipsa nu e că s-au realizat, lipsa e că s-au dărîmat după aceea. S-au rupt stîlpii şi praful s-a ales din adăposturile realizate. Aşa că, în problema adăposturilor, vorba ceea, dumneavoastră aveţi şi lipsuri, aveţi şi realizări.

Dar punem pariu unu la o mie că preferaţi să nu mai vorbim despre cele cinci adăposturi care s-au dărîmat. Bun. Să vorbim atunci despre alte patru adăposturi, care nu s-au dărîmat. Cum erau să se dărîme, dacă nici nu s-au construit? Materialele pentru adăposturi au stat doi ani... neadăpostite. S-au făcut şi ele praf. Nu mai sînt bune de construit. Dar tot răul e spre bine, că dacă nu se mai construieşte, înseamnă că nici nu se dărîmă...

Credem că v-aţi săturat de problema adăposturilor şi preferaţi să trecem la altceva. Bine, tovarăşi, să trecem la problema grajdurilor pentru vaci. La complexul zoopastoral Batăr-Tăut-Talpoş s-au făcut cinci ase-

menea grajduri pentru 700 capete. S-au construit toate. Nu s-au dărîmat. Nu s-au deteriorat. Nici nu s-au uzat, pentru că nici nu s-au folosit. Deocamdată au rol decorativ. Poate să le privească orice gură-cască. Şi nu-i bai dacă un gură-cască e pus să le privească. Da-i bai dacă un gură-cască e pus să le folosească.

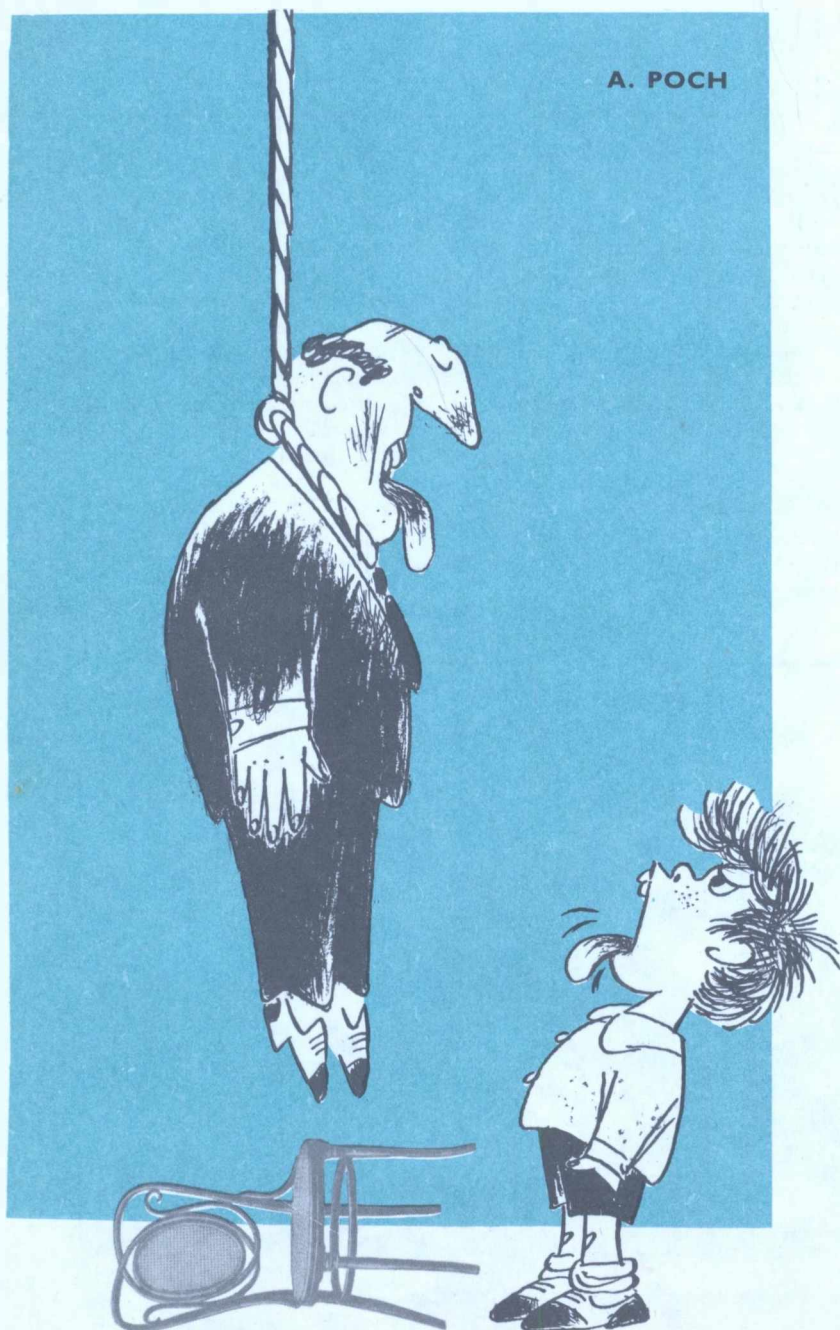
Nu le foloseşte. Şi-i păcat, oameni buni, că s-au construit cu bani. Şi s-au inaugurat cu pompă. Spre deosebire de cele două rezervoare de apă din Tăut, care s-au inaugurat fără pompă. Şi, pentru că n-au pompă, n-au nici presiune. Şi pentru că n-au presiune, n-au nici apă. Şi pentru că n-au apă, stau şi ele nefolosite, aşa cum mai stau de altfel şi două silozuri, nişte mulgătoare electrice şi alte mijloace de producţie, exact cum stau grajdurile pentru vaci, prevăzute pentru 700 capete. Păcat că nu s-au prevăzut şi ceva capete care să gîndească cum să facem să nu cheltuim banii statului de pomană.

Dar pînă la urmă tot se vor găsi ceva capete care să gîndească cei de făcut cu capetele care nu gîndesc.

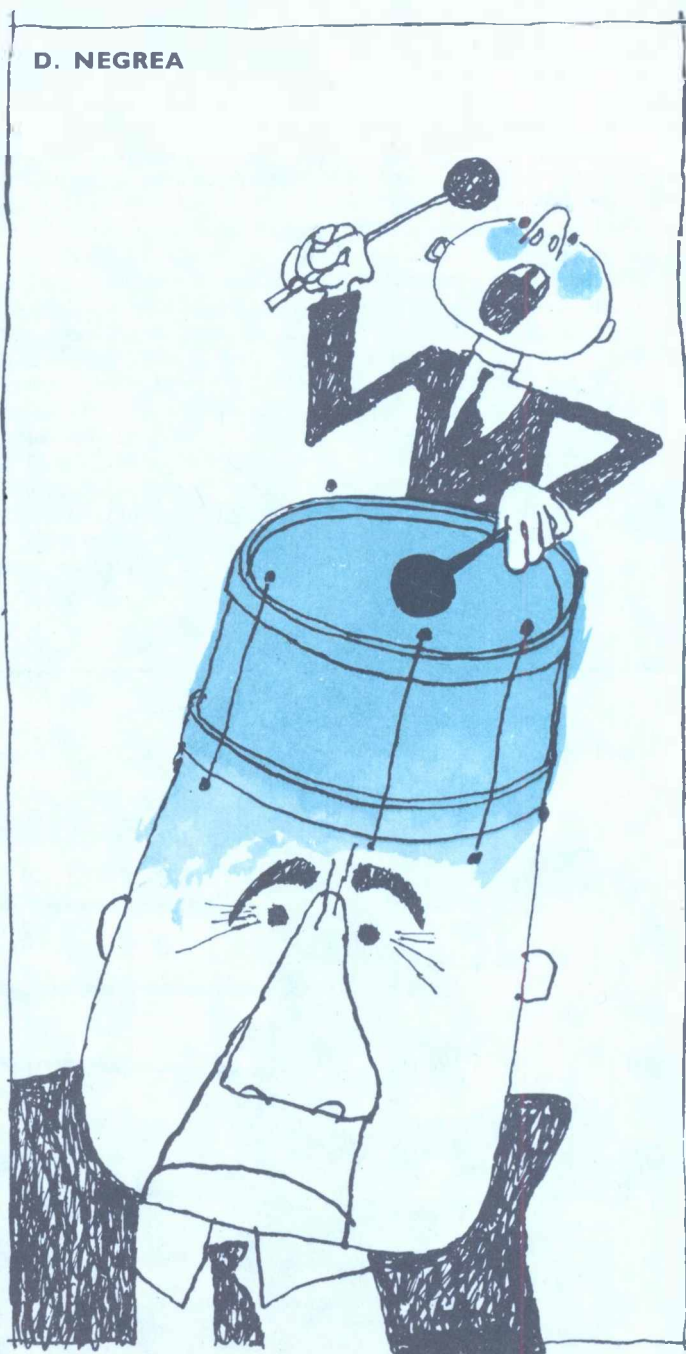
Cel puţin, aşa gîndesc eu.

Cu bine, dragi tovarăşi!

„URZICA“

A. POCH 67

PISĂLOGUL

Propunere de scenariu

Să vă povestim un film, dragi cititori: O comedie. Interpretul principal nu-i Kirk Douglas, că ăla are acum două norme în Spartacus, nu-i nici Sophia Loren, că ea are citație la tribunal în legătură cu căsătoria în stil italian. Interpretul principal e unul de-ai noștri. Ploieștean get-beget. Pe generic apare cu numele de Mîndreanu Ilie și interpretează rolul unui funcționar nepriceput la Întreprinderea regională cinematografică Ploiești. Gagul cel mai teribil al filmului constă în faptul că Mîndreanu este profesor de geografie și că la întreprinderea cinematografică nu se predă această materie. Această materie se predă, de pildă, la școala din comuna Cornești, unde fusese distribuit interpretul nostru în rolul de profesor. Dar să vedeți ghinion, și-a uitat omul rolul. Suferi n-avea la îndemină, așa că a renunțat la rolul pentru care îl pregătise facultatea de Geologie-Geografie, absolută de dumnealui.

Și acum urmează al doilea gag extraordinar. Gagul constă dintr-o cerere adresată forurilor în drept în care comicul ploieștean arăta în mod panoramic că situația familială nu-i mai permite să fie... profesor! Și dă-i ris! De altfel chiar și atunci cînd profesia această îndeletnicire la Cornești, activitatea lui se desfășura, așa, cam în pauze, între matineu și seara.

Astfel, de la 1 septembrie 1964 pînă la 17 aprilie 1965, comicul Mîndreanu a predat 6 ore de Geografie, 9 ore de Agricultură și 3 ore de Botanică! Raportat la salariul încasat în această perioadă pentru cele 18 ore dăruite, se pare că actorașul ploieștean a încasat un onorariu mai substanțial decît cel al lui Roger Moore! Și asta, cît se poate de tihnit; fără pumni și fără trîntă! Și fără regrete că a lăsat școala la mijloc de an.

În cerere, domnia-sa mai aducea și alte argumente, tot la nivel de comedie bufă. Ministerul Învățămîntului nu-i aprobă demisia, dar vedeta noastră anunță cu glas sonor «Fine del professore», și se deplasează la Ploiești. Aici este angajat de Întreprinderea Cinematografică, în condiții destul de fotogenice.

Și acum țineți-vă bine, dragi spectatori! Urmează gagul cel mai tare al filmului! Persoanele suferinde de inimă sau colesterol sînt rugate să sară peste acest pasaj, intrucît hohotele de rîs pot să le fie fatale! Ascultați: După ce s-a văzut trecut pe o schemă cinematografică și ploieșteană, amicul a cerut să-și desfășoare parte din activitate și în învățămînt. Și astfel a obținut o felie de catedră la Bucov. Așadar, după ce s-a înfipt bine în Ploiești, au dispărut ca prin farmec și motivele familiale, care l-au făcut să nu mai poată continua activitatea didactică în comuna Cornești. Acum o poate continua fiindcă de, ca orașan, motivele au devenit mai palide. Și mai ales că orele predate la școala din Bucov sînt ciupite din cele opt ore care ar trebui să le presteze efectiv la întreprinderea cinematografică.

Teribil gag, nu? Te și miri cum s-a aprobat un asemenea scenariu...

Dacă la acest scenariu însă se găsește un regizor bun, sperăm că filmul n-o să se termine cu happy-end.

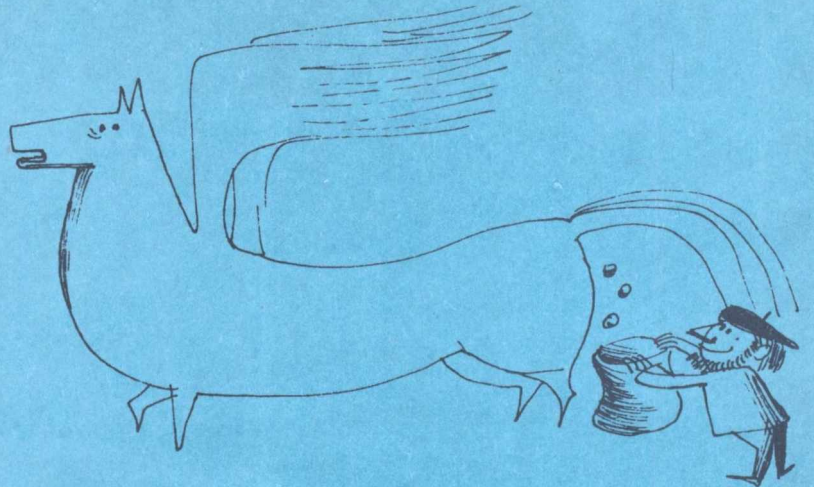
AL. VIANU

P E G A S O M A N I E

Desene de CIK DAMADIAN

(Dedicat acelor scriitori care folosesc un limbaj vulgar)

«Inspirație»

(Dedicat «poetilor» care sînt lipsiți de elevație).

Obezitate spirituală

POVEȘTE

A fost o dată ca niciodată că dacă n-ar fi nu s-ar povesti, din vînt din nimica, tocmai în revista «Urzica». E vorba de un basm în care se relatează, ceea ce spre știință urmează:

Cică-n orașul Sinaia au apărut, ca un făcut, niște smei paralei care țin mult la parale și nu plătesc cele legale. De pildă, au cite-o năsdărană de datorie la ceea ce se cheamă «Chirie». Zmeii pe care-i aducem în vorbă nu-s niște «fluieră-n ciorbă» cu punga mereu nesătulă ca să nu poată plăti o țidulă. Au, slavă domnului, salarii bunicele, de unde și concluzia că sînt genii rele dispuse dintr-o toană să stea în casele statului ca la pomană.

Colceriu Ion — șef contabil, e în general un zmeu amabil cînd nu se pomește cuvîntul chirie cu apropouri la tainica lui visterie. Cînd îl aude se preface în zmeu paraleu și nu dă nici-un leu. Pînă acum are o datorie de 3.747 de lei, bani buniceși, pe care dacă-i mai lasă mult pe tînjală nu știu cum o să iasă la socoteală.

Alți eroi sînt Nițoiu Constantin și Boboacă Ilie datornici și ei la chirie din anul de grație 1963. Țștia zmei! Chiar Făt-Frumos, sărăcul, angajat să le înfrîngă păcatul n-a reușit, cu toate eforturile să-i sperie nici cu majorările.

Simionescu Ion (alt zmeu autohton) inspector prin partea asta și-a lăsat casa, idem nevasta plus doi copii extrem de sprintari, pensionari. Dacă le-ar da pensia alimentară l-am scuti de ocară, dar i-a lăsat fără un ban și cu chiria neplătută pe-un an.

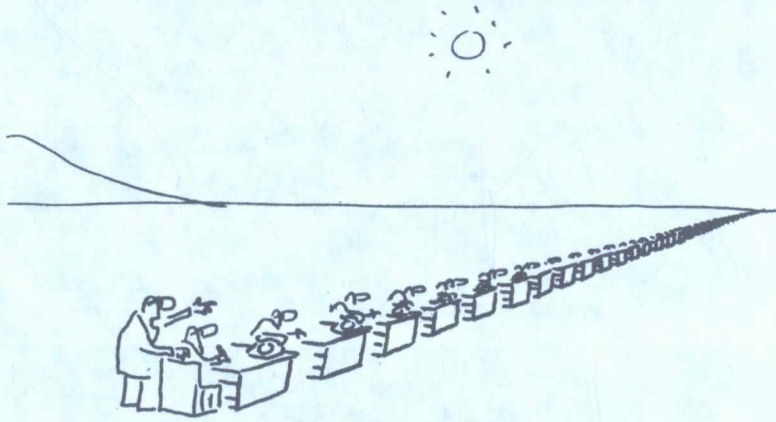
Alelei, măi fraților zmei! Păi ce poveste-ați citit fără un final fericit? E-n datina noastră ca binele să-nfrîngă răul de-abinele. Fiți atenți, Făt Frumos a găsit «apa vie» bună și-n cazuri de neplată la suszisa chirie. E de-ajuns doar un strop din poloboc că vă trece toana pe loc. Deocamdată doar această somație-n scris vă trimit. Poate ajungem și fără alt tratament la...

S f i r ș i t

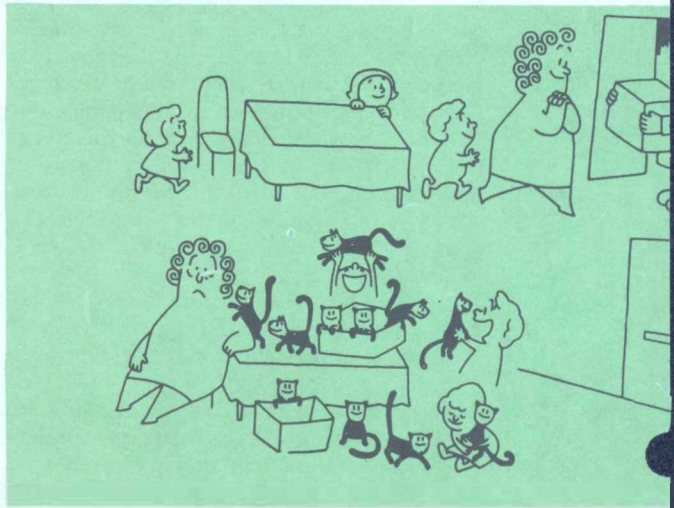

U M O R

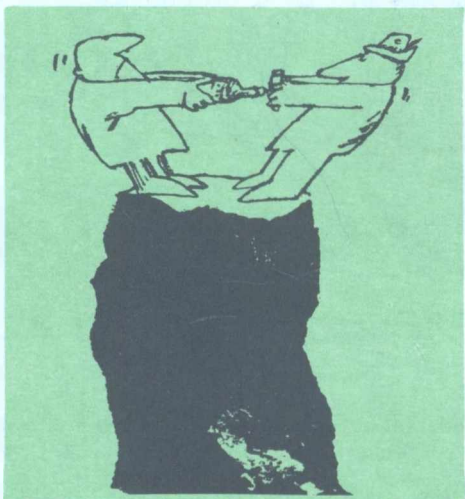
DEPESTEHOTARE

— Dumneata, tinere, ai în față o frumoasă perspectivă.
Din «Dikobraz» — R.S. Cehoslovacă

Fără cuvinte Din «Nebels»

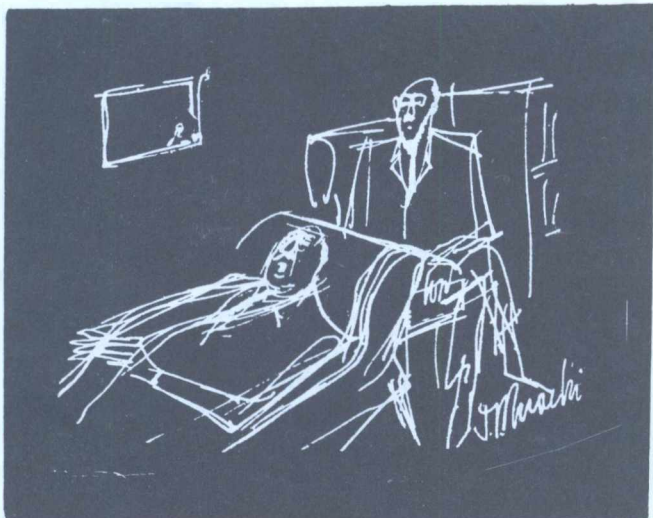
Fără cuvinte
Din «Eulenspiegel» — R.D.G.

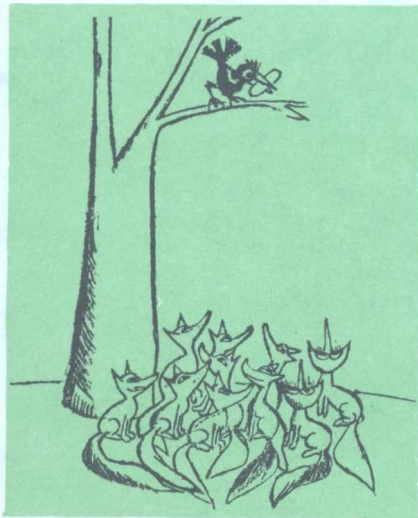
— Ce tot te fiții: cînd intri, cînd ieși?
Din «Punch» Anglia

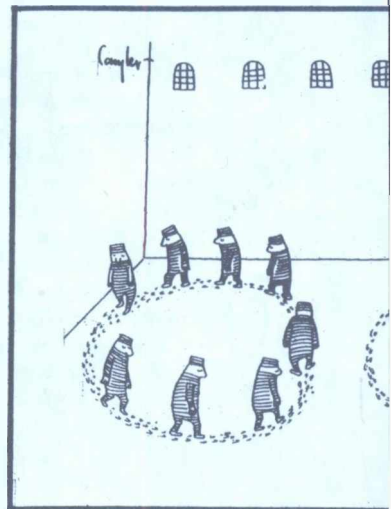
— Dar, Emile, pentru parașuta; ți-am spus do
înapoiază poimiine din c
Din «Jezi»

— Cînd mi-am dat seama că banul nu aduce
fericirea aveam deja o jumătate de milion.
Din «The New-Yorker» — S.U.A.

— Ce va hotări colectivul, aia voi face...
Din «Stîrșel» — R.P. Bulgaria

FĂRĂ CUVINTE

Micro-foiletoane rimate

Căminul cultural din Cornișel, raionul Aleșd, are încăperile ocupate cu cereale și utilaje, din care cauză nu mai activează.

*A ajuns prin multe sate
Renumit dintr-o pricină.
N-are pit de-activitate,
Totuși sala este plină.*

Asistenta de farmacie Lucia Bogdan din Oradea, a obținut de la doctorul C. Albu un concediu medical pentru a-și vizita soțul pe litoral.

*Un concediu medical
I s-a dat just, cu temei:
Însoritul litoral
Este vara «boala» ei.*

Fabrica de mezeluri și conserve de carne din Sibiu are circa două milioane de etichete pentru niște produse care nu se mai fabrică de mult.

*Omul de la magazie
Recunoaște cu regrete
C-a ajuns — fir-ar să fie! —
Anticar de etichete.*

Personalul tehnico-administrativ de la fabrica de confecții «Mondiala» — Satu Mare semnează condicta de prezență pe câteva zile înainte sau retroactiv.

*Dintr-o mare indulgență,
Fabrica azi comandat-a
Niște condicti de prezență
Ce vor fi semnate gata.*

Fabrica de conserve de fructe din Băiculești omite să pună pe etichetele produselor dietetice data fabricației.

*Judecînd problema-n mare,
Cearta n-are rost și gata!
Astea doar nu-s calendare
Ça să ne arate data.*

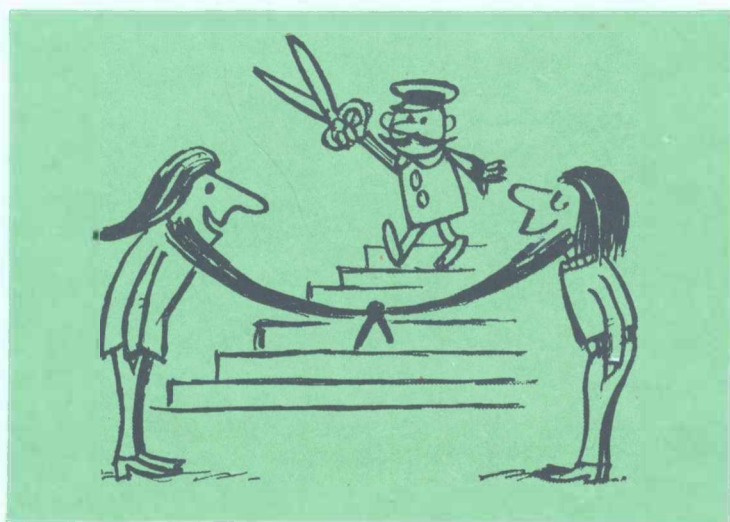
Întreprinderea de morărit «Oltețul» Roșiori a împrumutat saci fără nici o evidență, încît acum îi lipsesc 1 700 de bucăți.

*Geaba-i caută, săracii,
Cît e moara lor de lungă.
Fără forme cînd dai sacii,
Rău te ustură la pungă.*

VICTOR TEODOR

— Iubito, vrei cumva să te acopăr cu nisip?
Din «Le Rire» — Franța

Deschiderea festivă a Clubului — cafenea a tineretului.

Din «Karusel» — R.P. Polonă

— Scuzați, cum se ajunge în junglă?

Din «Krokodil» — U.R.S.S.

În orașele Kisangani și Bukavu, mercenarii albi au încercat o lovitură menită să-i facă stăpîni pe întregul Congo sau, cel puțin pe provincia Katanga. Tentativa a dat greș și, ajungînd brusc la concluzia că nu le prieste clima congoleză, vajnicii prestatori de servicii armate s-au transportat de mare urgență în Rhodesia. Acolo, ei au fost primiți cu toate onorurile pe care se cuvine să le aducă un guvern rasist celor ce au la activ (și pe conștiință) uciderea citorva mii de africani.

Printre cei mai sărbătoriți se număra și colonelul Albert Rijk, originar din Johannesburg (Republica Sud-Africană). Colonelul prezenta și o foarte fotogenică rană la timpla dreaptă. «Un glonte care era cît pe-acî să-mi perforoze țeasta», declara el cu laconismul caracteristic eroilor.

Nu e de mirare, deci, că pentru Martin Wyatt, procurorul-șef al orașului Salisbury, a fost o cinste să-l găzduiască pe Rijk în propria lui locuință. Convalescența valorosului luptător se desfășura în cele mai bune condiții, agrementată de vizitele admiratorilor, interviurile reporterilor și despachetarea cadourilor trimise de cei pe care-i fascinasă vitejia lui.

Simțindu-se ceva mai bine, colonelul a început să circule prin capitala Rhodesiei, împărțind zimbete și autografe. La un moment dat, însă, a simțit și el nevoia să facă unele cumpărături. Neavînd măruniș asupra lui, a intrat într-o bancă, de unde a ridicat suma de zece mii de lire sterline, după care, a dispărut fără urme.

Îngrijorat de volatilizarea pasagerului său, Wyatt a întreprins cercetări. Din ce în ce mai stupefiat, el a aflat rînd pe rînd: că Rijk încasase banii de la bancă falsificîndu-i iscălitura pe un cec; că, neînfricatul colonel nu plecase singur, ci însoțit de bijuteriile d-nei Wyatt; că, în același timp, își luaseră tălpașica și câteva statuete antice, un ceas de aur și alte lucruri de valoare aparținînd procurorului.

După cîteva zile de investigații, poliția rhodesiană l-a dibuit pe exmercenarul din Congo ascuns, sub alt nume, într-un hotel din împrejurimile capitalei. Luat din scurt la interogatoriu, el a făcut dezvăluiri senzaționale. S-a aflat cu acest prilej că pe Rijk nu-l cheamă Rijk, ci Reip, nefiînd originar din Johannesburg, ci din Düsseldorf și neavînd gradul de colonel ci pe cel de *feldwebel* (plutonier) în răposata armată a lui Hitler. Nimerise în Congo ca să scape de o condamnare în R.F.G., unde-l așteaptă și astăzi cinci ani de temniță pentru tîlhărie la drumul mare. Nici măcar rana de pe timplă nu avea nimic glorios într-însa: o căpătase la o încăierare cu prilejul unei beții. Numai în privința africanilor uciși nu mințise *feldwebelul*-colonel.

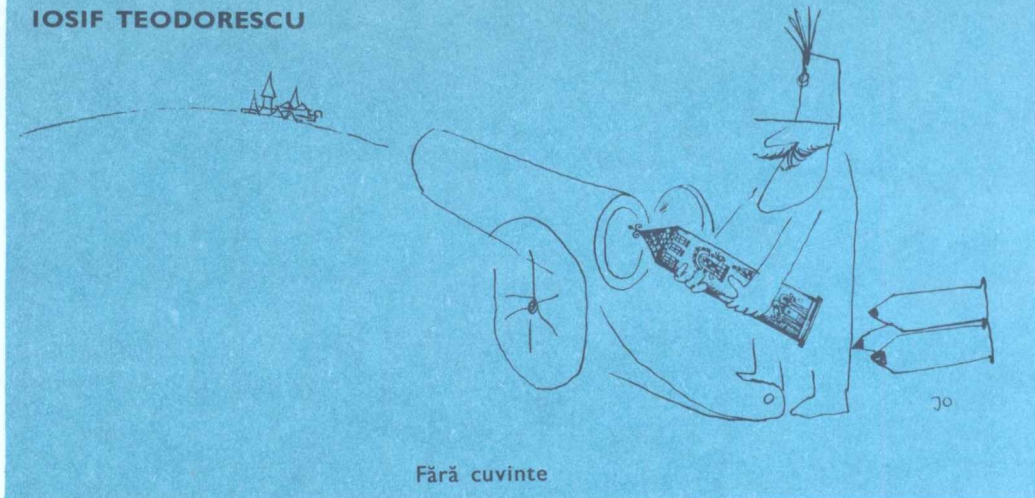
Din paguba suferită, Martin Wyatt nu și-a recuperat decît statuetele. Bijuteriile, ceasul de aur și cele zece mii de lire sînt, în continuare, lipsă la apel. Ceea ce l-a determinat pe procuror să jure cu mîna pe inimă că s-a lecut de eroi pe tot restul vieții.

V. GALĂȚEANU

BRAVO
EROULE

IOSIF TEODORESCU

Fără cuvinte

T. PALL

— Veniți peste două săptămîni, tovarășe inspector: veți găsi altă situație! Pină atunci se vor pîrgui și gutuile...

Din goana PEGASULUI

● Prefer să am neastîmpărul apei de la robinet, decît calmul unui lac în care se scaldă toți.

● Poezia trebuie să aibă niște «picioare» perfecte, dacă vrei să «meargă».

● Atenție la versurile așternute pe hîrtie, căci cum îți vei așterne, așa vei dormi!

● Dumneata n-ai să poți face niciodată un aforism, pe cînd, vezi, eu am făcut chiar acum unul.

● Plăcerile scrisului sînt ca mustățile: cu cît le tai mai des, cu atît cresc mai mari și mai țepoase!

● Anticamera a fost făcută ca să fie făcută.

TUDOR VASILIU – elev

CÎNTARE

Dragi cititori și cititoare din Pașcani. Înainte de a vă căsători, citiți rîndurile de mai jos. E bine să le citiți în prealabil ca să știți ce acte se cer la Sfatul popular al Pașcanilor, fiindcă ne închipuim că în preajma căsătoriei o să aveți treburi mai interesante decît să alergați cu sufletul la gură după niște hîrtii neprevăzute.

Așadar, iubiți viitori miri și iubite viitoare mirese, în afara actelor care se depun în vederea căsătoriei la toate sfaturile populare din țară aici, la Pașcani, vă prezentați cu o dovadă în plus. O chitanță. O mică chitanță din care să rezulte că ați plătit Uniunii Compozitorilor o taxă de una sută lei. O să vă întrebați, proaspeți miri, naive mirese și iubiți nași de ce tocmai o chitanță de la Uniunea Compozitorilor și nu una de la Uniunea Arhitecților sau o chitanță de la Uniunea Sindicatelor din Transporturi și Telecomunicații? O să-l întrebi, firește, simpatic mire pe mai marele de la sfat: «De ce, neamule? Ce amestec are la nunta mea Mălineanu, Radu Șerban sau Giroveanu? Înțeleg să-mi ofere ei mie un cadou, nu eu lor! Că nici George Grigoriu și nici Mișu Iancu nu mi-au trimis cite un sutar cînd s-au căsătorit!...»

Adevărat, există o dispoziție, ca acei care fac nuntă cu lăutari să achite o taxă. După cîntare... Dar la Ofițerul Stării Civile nu-mi vine nici Mitică Ciuciu și nici Budală. Acolo sînt numai mirii. Și ăia nu cîntă, ăia se sărută în proză și zic «da».

Și în definitiv dacă nu vreau să fac nuntă cu lăutari, de ce să mă silești dumneata să plătesc?...

Așa că, stimați tovarășii de la sfat, amintiți-vă de compoziția: Hai iu iu iu iu iu iu, că-ntr-o zi tot rupeți cuiu'...

V-am cîntat-o fără taxă.

DIN JURNALUL UNUI OM AMABIL

Sînt de acord cu teoria că omul se naște bun. Așa cum m-am născut și eu și d-ta sau altul. Recunosc că sînt «zoon politikon», extrem de amabil dar foarte slab de inger. Salariul meu se împarte între mese, împrumuturi, ajutoare și lacrimi de recunoștință. Totuși, asta nu-i împiedică pe cunoscuții mei să-mi zică, datorită veșnicului meu suris, cu o nespūsă drăgălășenie: «La idiotul vesel». Fiindcă eu sînt la serviciu și neînsurat, ei au treabă acasă la mine; rudele, prietenii și cunoscuții au cheia apartamentului meu, multiplicată în serie.

Am un unchi care, împreună cu soția sa, vin să facă baie la mine, marțea și simbăta. Vin de dragul meu fiindcă știu că am cultul familiei. Lunea și miercuria o altă mătușă își spală rufele tot la mine și tot de dragul meu. Vinerea vine o a treia mătușă, împreună cu papagalul ei de care nu se despartă niciodată. Îl cheamă Lorica, are 125 de ani, injură ca un porc și împrăștiie coji de semințe peste tot plus micile nevoi depuse prin scrumiere, pomiere etc. Această mătușă își așteaptă la mine coafeza pentru că îi sînt cel mai drag dintre toți nepoții.

Simbăta seara vine o verișoară de a mea, acum fată bătrînă, împreună cu o babă care îi ghicește și pe care o întrebă mereu același lucru: cînd se întoarce logodnicul ei dispărut pe front acum douăzeci de ani. Uitîndu-mă la ea îmi dau bine seama pentru ce omul a preferat să dispară pe front decît să se mai întoarcă la ea. Mai am o verișoară care mă vizitează zilnic pe la ora șase, așa ca să mă vadă. La șapte vine și soțul ei tot ca să mă vadă. La ora opt sosește și băiețelul lor ca să-i ia la unsprezece noaptea după masă cînd pornesc spre casă fericiți că m-au văzut. Un altul vine cu cincizeci de grame de cafea, bea o sută de grame, ia o gustare, așa ca să nu mă refuze, deși eu nu-l invit, apoi pleacă făgăduind că va mai veni. Vorba lui: — Ce să-ți fac mă, dacă ești simpatic! Într-o zi mă trezesc cu doi tineri; o fată și un băiat care îmi spun cu

emoție că vor să se cunune. Sînt de acord, mai ales cînd aflu că sînt nepoții mei, fata fiind a unui văr ce locuiește la Caracal. O dată cu primăvara vîrstei lor, mi-au adus în casă și citeva perechi de ploșnițe cununate gata și puse pe trai bun și pe născut. Între orele două și patru, vine la mine, mîncîncă, se giugiulesc gîngurind ca doi hulubi, îmi cer doi poli împrumut apoi pleacă spre a nu mă deranja. Această intimitate o au față de mine fiindcă le sînt unchi și mă iubesc, altfel n-ar îndrăzni. Ah, tinerete, tinerete! Sînt extaziat... dar de citeva zile tinerii mei nepoți au dispărut împreună cu o carte de a mea din colecția «Pleiade» — «Jurnalul» lui André Gide. După cite am înțeles, băiatul era un iubitor de cărți cunoscut pe la anticariat. Un telefon primit la 12 noaptea de la vărul de la Caracal m-a pus pe gînduri. Mă făcea canalie și ticălos pentru faptul că am adăpostit un impostor menit de destin să-i distrugă copila. Bineînțeles că telefonul era cu taxa inversă, asta drept pedeapsă ca altădată să nu mai fac asemenea treburi. Am suferit. Îmi place să mîncînc bine. Dar într-o zi mătușa, cu papagalul și coafeza, mi-a atras atenția că mă îmbuib ca un nesimțit și că într-o zi voi crăpa. Da, da! Mi-a spus-o brutal pentru că ține la mine. Apoi mi-a făcut un regim de verdețuri din care pasc de șase ori pe săptămînă. Carnea, șunca, brînză pe care continuiam să le cumpăr le lua ea pentru a nu fi ispitit la necumpătare. Unchiul cu băile mi-a făcut singura lui slăbiciune este mătușă-mea în greutate neto de 104 kg. M-a privit cu ochii aceia negri și încrucișați de m-a durut capul vreo două zile. Ceea ce m-a impresionat pînă la lacrimi a fost faptul că toți care au plecat din casa mea au luat cite o amintire. Să fie din cauza dragostei ce mi-au purtat-o? Unul mi-a luat un costum de haine, altul

o manta de ploaie, un altul mi-a luat un radio cu tranzistori.

Dar datorită faptului că o mulțime de inși intrau și ieșeau, ușa s-a defectat. Așa că a rămas deschisă și cum întîmplarea făcea ca ușa să dea înspre stradă, începură să intre și necunoscuți cu diferite treburi. Ba unul să dea un telefon urgent, ba altul să bea o gură de apă de la frigider, iar un altul a intrat beat mort și trîntindu-se în hol pe jos mi-a spus să-l trezesc la ora trenului.

Astăzi, fiind la birou, mi s-a întimplat un lucru bizar. Am simțit deodată nevoia de a fi singur, stăpîn pe banii mei și pe timpul meu. Ce oroare! Cred că sînt bolnav. Eu care nu sînt în stare să ucid o muscă, de citeva zile am început să studiez cu aviditate o carte despre «Otrăvurile familiei Borgia». Boala s-a agravat! Umblu cu limba scoasă după «verde de Paris».

Hotărît, va trebui să mă vadă un medic! Ieri i-am dat un ardei iute ascuns într-o bucățică de carne lui Corcoduș, cățelul mătușii Mia, cel care suferea de zece ani de astm și care se făcea mereu sanie pe covorul meu din dormitor. Azi a sucombat. Cu două zile în urmă am amenințat-o pe ghicitoarea vară-miică o dau pe mîna miliției dacă nu-i va spune lui vară-mea că logodnicul ei s-a înșurat în Canada și are șase copii. De teamă, baba s-a conformat, iar vară-mea a leșinat. Acum aflu că umblă cu pile pe la mitropolie ca să intre călugăriță (preferă ordinul sf. Gogu, dacă există, fiindcă așa îl chema și pe logodnic). Ieri i-am pus lui tanti Mița, în baia pregătită de mine, două plicuri cu praf de muștar, lăsînd și geamul de sus deschis.

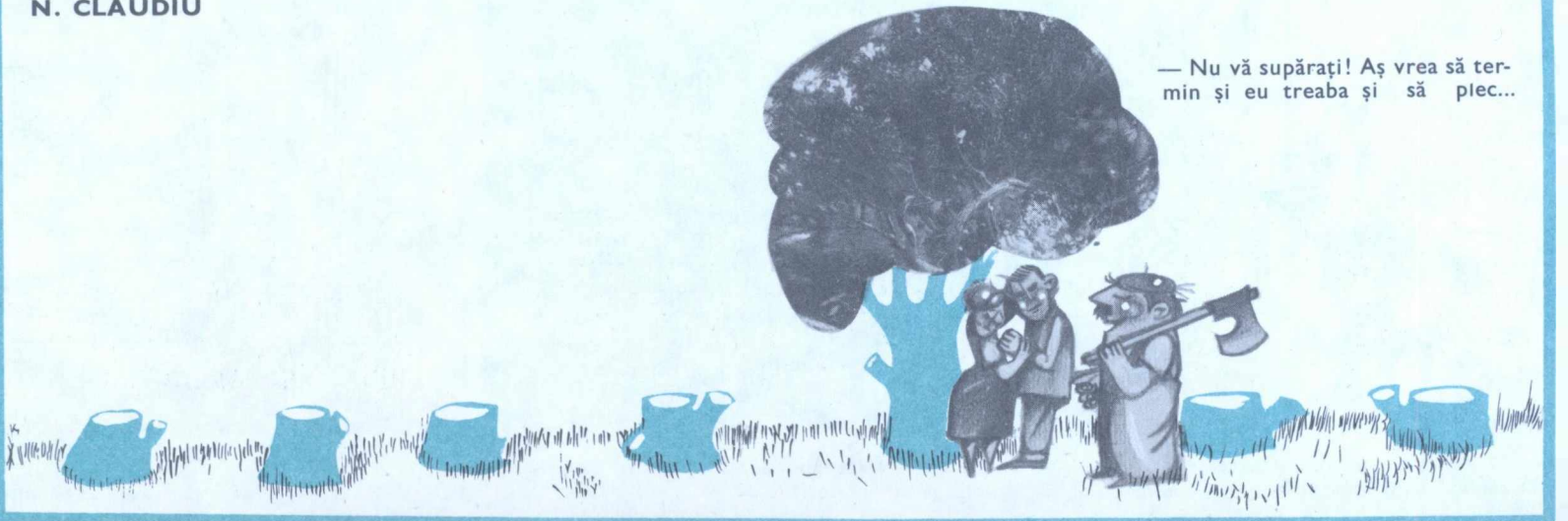
Unchiul meu mi-a spus plîngînd încrucișat că Mița are frisoane și se teme de o pneumonie. Lucru de care mă tem și eu! Dacă moare Mița, mă sinucid! spunea el în hohotele mele de plîns. Bestialitatea și perfidia creșteau în mine uriaș.

Papagalului acela nesimțit care de cite ori mă vedea îmi striga cu voce ciriiitoare: — Ieși afară, dobitocele! (deși mătușa Clara m-a li-

niștit spunîndu-mi că așa îl strigă el și pe Toto, bărbatul ei), i-am făcut cunoștință cu un motan rîios și nemîncat de vreo cinci zile. Și cînd ultimul fulg a dispărut în botul hăpăitor, motanul s-a întins la soare pentru digestie. Mătușa Clara m-a blestemat să ajung pe lumea cealaltă, papagal. Jur că mă voi conforma. Pare-se că coafeza luînd sticla cu fixativ, i-ar fi pulverizat în cap neofalină (sînt demonic) și fiind lîngă sobă, întîmplător i-a luat părul foc. Acuma stă acasă la ea, cheală ca un șobolan. Mîine mă duc la medic. Azi am turnat cincizeci de grame de gaz în lapte. Vara mea care mă vizita zilnic la ora șase, nu mai bea laptele cumpărat de mine. E indignată! Îmi spune să deschid bine ochii și nasul cînd cumpăr lapte! Celui ce venea cu cincizeci de grame de cafea, i-am turnat în ceașcă patru fiole cu cofeină. La început a spus că cafeaua e foarte tare apoi a luat-o la fugă la salvare convins că are un infarct. Acum mă mut. Am găsit o casă o minune! E veche! Voi locui la etajul șase, n-are lift, cazanul de la baie e găurit, așa încît cînd ești în apă te trezești cu un jet clocotit în cap, iar proprietărea e un vis! Privește ca unchiu-meu, încît două zile ai mi-grenă, stropoște cînd vorbește, e grasă ca mătușă-mea aia de 104 kile și are o palmă grea ca bietul tata! Se spune că fostul ei soț, dresor la circ, a preferat să se lase mîncat de o panteră decît să mai vină acasă. Cheltuise leafa la un chef! 13 iunie. Azi mă căsătoresc cu proprietărea. Am invitat toți prietenii în casa soției mele. I-am rugat să vină cît mai mulți și dacă se poate toți odată. Scara se poate tăia de sus, direct de la îmbucătură. E și putredă. Nevas-tă-mea m-a întrebat ca Alexandru Lăpușeanu: «Dar crezi că vor veni?» Iar eu i-am răspuns ca marele armăș: «Vor veni!» Într-adevăr! Iată-i pe toți pe la mijlocul scării, urlînd cît îi ține gura: — «Ura! La mulți ani... să trăiți!...» Ferestrăul rodea liniștit. «Să fiți fericiți și să... aaah!»

Acum cobor pe frînghie și numai noaptea. N-am nevoie de scară.

N. CLAUDIU

— Nu vă supărați! Aș vrea să termin și eu treaba și să plec...

CE CAUTU TU IN VIATA MEA?

Desigur nu este nimic neașteptat pentru dv. dacă o să vă spun că sint căsătorită. Aproape toată lumea e căsătorită. Fiecare vrea să aibă alături un suflet. Și eu am avut. Dar mi l-a scos. Adică am avut sufletul meu și sufletul de alături. Cel de alături mi l-a scos pe al meu. Cînd m-am căsătorit, sufletelul meu de alături nu era director general. Era la alt nivel. Mai mic. La nivelul ăsta mă iubea. Mă vedea frumoasă, gospodină și deșteaptă. Și aveam și dosar bun.

Într-o zi a venit acasă cu un buchet de flori. îl numiseră mai mare și avea perspective. Dacă se înscria la o facultate, putea să ajungă director. S-a înscris la fără frecvență. Și uite așa a devenit inginer și l-au numit director. După aceea a început și acasă cum se obișnuiește la facultate, tot fără frecvență.

Anul întâi am tăcut, dar în anul doi am vrut să provoc o discuție. Am nimerit prost. Tocmai în ziua aceea îl numise director general și nu m-a primit. Că acum locuiam într-o casă mai mare și aveam fiecare camera lui. Dormitoare separate. Că așa-i civilizată la nivelul ăsta, zicea el. Nu la comun. Nu mai vroia la comun cu rhine. Se civilizase omul. Nu mai era sălbatec ca la 1 025 pe lună, cînd ne sărutam în parc.

Cu Volgă, la Karlovy-Vari și la trei luni pe an în străinătate devenise de o sobrietate că abia mă mai cunoștea. În Volgă am intrat o singură dată acum vreo doi ani. Mirosea grozav în ea.

«Dragă, zic, miroase a Arpège!» «Prostii! m-a repezit el. E benzină!» Se civilizase de tot; Volga lui mergea cu benzină Arpège. «Și ulei, zic, de care pui, Coty? Sau Madame Rochas?» Dar ajunsesem la piață și am coborît. El a mers mai departe, la recepție. După aceea nu m-a mai dus în piață cu Volga. A spus că nu-i principial să fac piața pe benzina statului. Numai pe Cioplea era principial cu benzina statului, Sau la Mamaia. Dar nu cu mine. Cu Arpège.

Așa că, într-o zi, cînd am văzut că mi-l ia

Madame Rochas, am cerut o audiență. M-am dus la el la birou. Acolo nu putea să nu mă primească, că e sarcină. Ai zi de audiență, primești obligatoriu pe cine te solicită. Și el nu călca, să-l tai, dispozițiile, că e principial. Cînd am intrat, m-a luat tovarășește: «Ai înnebunit? zice. Ce-o să spună subalternii?» «L-am lăsat pînă s-a calmat, apoi i-am cerut o explicație. Și atunci el a fost cinstit. Ce-i al lui e al lui: e cinstit. Mi-a spus cinstit că s-a săturat de mine ca de mere acre. Că e omenește. Că se întâmplă. Și că nivelul...»

Cu asta m-a omorît. Cu nivelul. El a învățat, el a avansat, el a progresat. Mi-a strîns mîinile și m-a rugat să-l iert. Să-mi refac viața, că el și-a refăcut-o. M-a întrebat dacă noi, cei rămași la nivelul meu, știm ce-i iubirea. I-am dat, vă rog să mă iertați, două palme și audiența a luat sfîrșit.

După două zile, nu știu cum s-a nimerit că am luat masa împreună. Văd că citește un ziar, se face galben și-l aruncă. Am ridicat ziarul. Pe pagina întâia un caz cu un «cineva» care o luase razna ca să-și refacă viața cu o fetiță de 18 ani. L-am auzit apoi vorbind la telefon: «Ce-i cu ăștia, dragă, nu mai țin seama de persoană, de post, de răspundere?»

Mă gîndeam să-i pun a doua zi din nou același ziar pe masă, dar n-a fost nevoie că și în ziarul de a doua zi era ceva tot în problema refacerii. Iar ne-am întilnit la masă. Peste vreo trei zile era fiert. Pînă atunci mă plîngeam

că la masă citește ziarul. Acum nu-l mai citea. Dar aveam eu grijă. Îi puneam toate ziarele lingă șervețel ca să-i priiască masa, cum imi pria și mie de un an. «Nu citești ziarul? zic. Are ceva interesant!» «Ce? zice. Rapid. Petrolul?» «Nu, zic, o chestie mai nesportivă.» «Și ce scrie?» «Că el are 65 de ani și ea studentă la politehnică. S-au făcut de ris!» El a continuat să mînce. «Tu, zic, nu mai citești presa?» «Nu!» «De ce?» «Nu-mi place că se amestecă în viața oamenilor!» Las-o să se amestece, zic, poate vă mai dezmeticește». A sărit ca ars: «De ce se amestecă presa în casa omului?» «Dar aia, zic, care nu e presă, de ce se amestecă în casa mea și în buzunarele tale cînd pe Cioplea, cînd la Mamaia?» «Care aia?» «Cum care? Madam Coty! Nivelul tău de acum care-ți mîncă salariul principialule!»

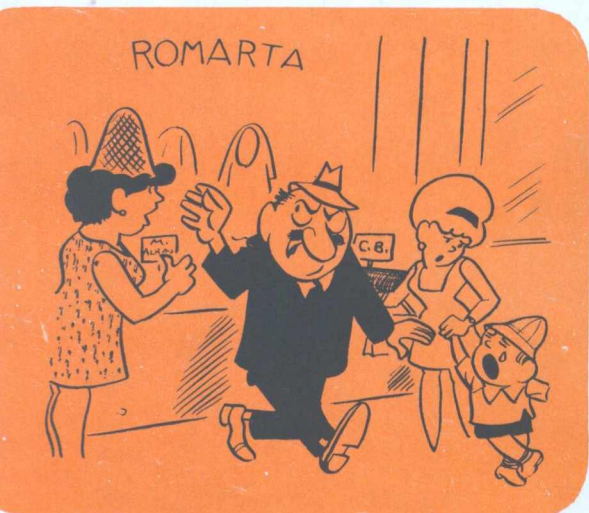
A ridicat la mine doi ochi blinzi: «Te rog, iubito, mai încet că ne aud vecinii! Vrei să mă văd mîine în pagina întâia?» Iubito! Prima oară, după opt ani, imi spunea iubito. Ca să vedeți ce-i în stare presa, cînd e bine scrisă! Ce mi-am zis? Încă trei articole din astea și ne sălbaticim iar: ne mutăm la comun. Eu cu soțul meu. Și așa a fost.

De aceea, fac un apel. Dragi tovarăși, amestecați-vă! Că dacă vă amestecați voi, nu se mai amestecă ele și se dezmeticesc ei. Uite, soțul meu nu-și mai reface viața. Vede că merge și așa. E adevărat, nu mai trăsnește a Arpège, că miroase a Cristal cu care dau eu, dar nu-l deranjează. Și de cînd merge la Snagov numai cu mine, a început să citească și ziarele. Nu se mai simte cu musca pe Predeal.

Așa că, dragi tovarăși, nu mă uitați. Nu spun să publicați cite un articol în fiecare zi din astea cu refaceri, dar măcar unul, un articol pe lună. E drept, acum soțul meu s-a liniștit. Dar ca să mi-l țineți cald.

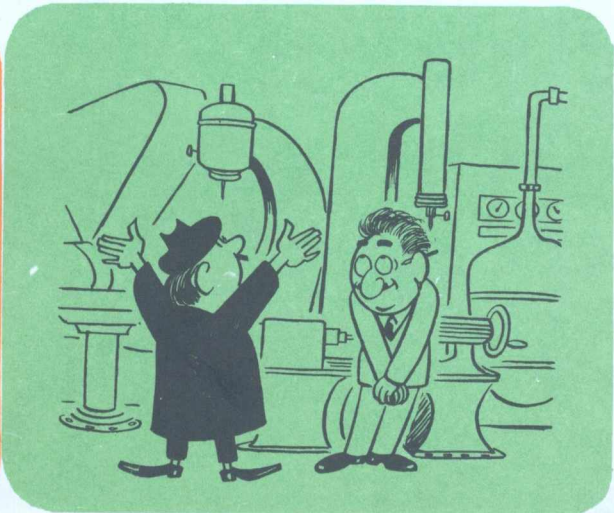
pentru conformitate
SADI RUDEANU

Unele vitrine la magazinul «ROMARTA» poartă, pe diverse produse, etichete concepute enigmatic.

— Bine «M. Albastră» înseamnă Marea Albăstră, «Desabie» o fi désabillé, dar C.B.?!
— Ce balamuc!

Combinatele de celuloză și hîrtie din Suceava, Dej și Brăila nu declară utilajele disponibile, punînd astfel organele tutelare în imposibilitate să le redistribuie.

— Cum, aveți asemenea cantitate de «disponibil» și nu spuneți?!
— Știți, nouă nu ne place să ne lăudăm...

În unele cartiere noi, distanța între construcție este enormă, făcîndu-se o mare risipă de teren.

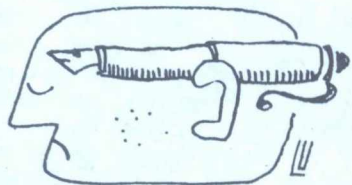

— În sfîrșit, acum o să putem să ne mai vizităm și noi vecinii!

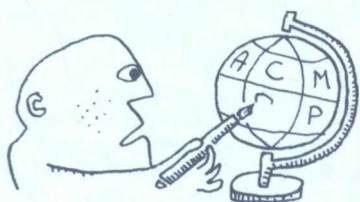
epigrame
și
epitafuri

Unui poet neinzestrat
Tu, natura nu o dată
Ai cîntat-o-n nopți senine.
Numai ea, ca o ingrătă,
N-a fost darnică cu tine.

Aceluiași
Faptul, chiar de-ți pare nou,
Nu-i deloc fără temei;
Ce folos că ai stilou,
Dacă nu ai și... condei.

Unui scriitor prea fecund,
în dauna calității
Ceva să-ți spun, de mult aș vrea,
Și azi, indemnul mi-l ascult.
Tu, omenirii, dai prea mult,
Ca să rămînă cu ceva.

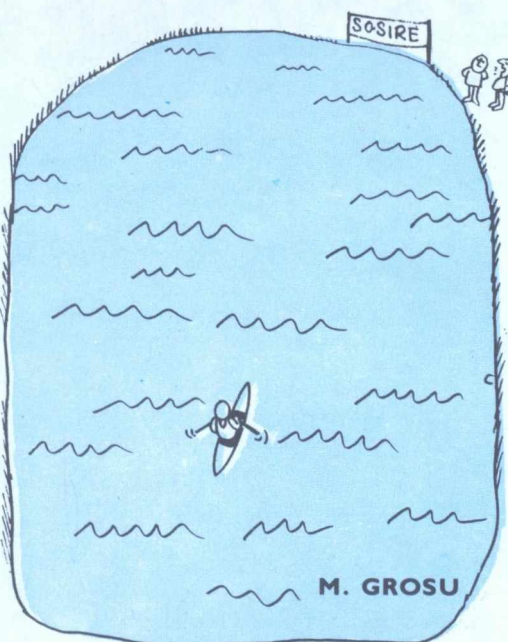

Unui satiric
Citindu-i opera se pare,
Că-un singur lucru e precis;
În loc ca-n ea să pună sare,
El pune ... verde de Paris.

Unuia lipsit de personalitate
Tu, doar la moarte ai putut
Să mă convingi că te-ai... născut.

AL. CIUCLEA

NICIODATĂ NU E SIGUR

— Crezi că va ajunge primul?..

V. TIMOC

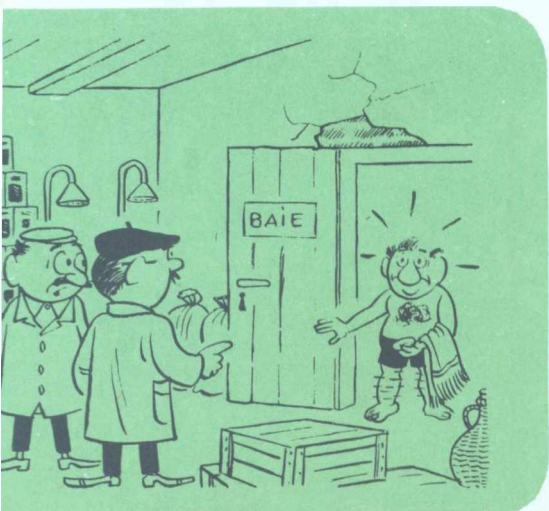
— Trebuia să-mi spui imediat că ai o presimțire rea!
— Pe-atunci era imposibil. Eu eram un simplu magaziner, iar tu... ditamai șeful!...

I. DAVIDESCU

— Ei! Hai, lonescule, afișează-l!...
— Nu-i nici o grabă, tovarășe director...

destinate muncitorilor de la Exploatarea
stieră Vișeu nu mai funcționează de mult
sint transformate în depozite alimentare.

— Țsta trebuie să fie nou angajat!

Desene de FRED GHENĂDESCU

PE BAZĂ DE BON

La C.A.P. Zăpodeni, din raionul Vaslui, dacă ai la îndemină o hîrtie, un creion și un membru din conducere, poți să obții cît ai bate din palme fie o damigună de vin, fie vreo găină ouătoare sau un cocoș cîntător...

La acest C.A.P. cererile se «scriu» verbal: «Tovarășe președinte, bine că v-am găsit, subsemnatul nea Ilie, ei ce facem tovarășe cu vinul ăla, că subsemnatul cooperator nea Ilie, vă supun spre aprobare cinci litrișoare ce cu onoare o să le conduc pe gît»...

Președintele îl oprește pe solicitant din recitarea cererii: «Hai, bre Ilie, că n-am vreme. Ai o hîrtie la tine?» «Poftiți! Poftiți și creionul. E chimic. Dacă-l muiați pe limbă iese vin negru»...

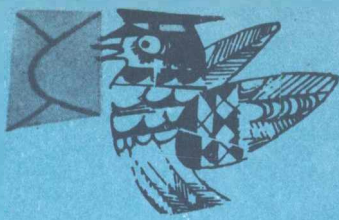
Și pe baza petecului de hîrtie, semnat într-un picior de președinte, sau de vicele, sau de contabilul-șef, fără nici o evidență, fără nici o înregistrare, zboară din magazie păsări, ori curge din butoaie vin. Pînă azi, s-au vărsat printre semnături 2 000 de litri de vin inundînd cîteva zeci de bonuri de mină.

Pe ultimul bon fantomă semnat de vicepreședintele C.A.P.-ului, I. Birlădeanu, se poate citi următoarea literatură: «Dă două găini și fă-le moarte».

Uite că eliberăm și noi un bon: «Dă două găini și fă-le ședință»... Poate că zboară.

Cum cine? Hai, măi tovarășe, nu te prefacă că nu-ntelegi aluziile. Mai bine fă-le moarte...

ANGHEL DOBRE — SIGHIȘOARA

„Am reținut schița «Nu mai fumez». Deci răbdare fără... tutun.

MAGDALENA DUMITRANA — LOCO

Dintre anecdotele traduse din limba engleză am ales doar una:

«O doamnă care dăduse un anunț în ziar pentru angajarea unui servitor îi spuse primului solicitant:

— Vreau un om care să știe să trebăluiească prin odăi, să facă comisioane, unul care niciodată să nu răspundă și întotdeauna să fie gata să execute ceea ce îi poruncești.

— Îmi pare rău, doamnă răspunse acesta retrăgându-se spre ușă. Dumneata cauți un soț, nu un servitor».

ILIE TRIFAN — TG. MUREȘ

Sînt de acord să satirizați comportarea unui anumit gen de femei, dar în nici un caz cu asemenea mijloace.

*Pătimașe s-au născut
Sau soarta le-a vitregit
E prea tîrziu și prea acut
Microb, tu ști ce-ai putrezit?*

A.B. CONSTANTINESCU — LOCO

Nu înțeleg de ce vă supărați că v-am atras atenția asupra unor greșeli elementare de gramatică. Dacă în tezele de fizică se scade nota elevului pentru asemenea greșeli de ce nu le-am sublinia și noi cînd e vorba de... poezie? Lucrați mai cu atenție și mai ales fără... injurii.

**CONST. SERBSCHI — PLOIEȘTI;
GHEORGHE LIVIU — LOCO; TUDOR
MÎNDRECI — COM. COMLAȘU MIC,
REG. BANAT; TRAIAN PETRAN —
LOCO; VIOREL V. TALIANU — GIUR-
GIU.**

Desene fără... perspectivă.

GHITĂ GH. NICU — Com. GÎLDĂU

Materialele trimise de dv. sînt de fapt desene și nu caricaturi. Deocamdată nu reproducem... tablouri.

TONI MERESTEANU — LOCO

Faptul că m-ați ales drept muză în poezia dv. satirică mă îngrijorează deoarece eu nu vă pot inspira decît... încredere. Căutați-vă deci alte teme de care nu vă este... teamă.

**VINTILĂ IOAN MIHAI — COM. TĂL-
MACIU — SIBIU**

Dorim să reținem caricatura «Colaborare». Din cauză că în două dintre desenele pe care ni le-ați trimis ideile nu vă aparțin (de pildă, zebra care întreabă un pușcăriaș îmbrăcat în haine vîrgate: Dv. pentru ce ați fost condamnat?)

Vă rugăm să ne comunicați dacă și «Colaborarea» e... în colaborare.

Vă atragem atenția că publicînd un material plagiat suferiți în continuare rigurile... co-sului.

**TITI DULUGEA — COM. ȘARÎUGA,
MIZIL.**

Ne rugați în scrisoare să confirmăm primirea poeziei din care spicuim o strofă:

*Dacă mulți ar fi să scrie
Creînd poezie
Literalmente științific
Ar fi o folie.*

Mai bine n-am fi primit-o!

C. MANDACHE — IAȘI

Schița «Inventar» e scrisă ca un proces-verbal. Dacă rămînea numai verbal, era bine...

IGOR FELECAN — CLUJ

Materialul concret merită oarecare atenție, dar epigramele sînt foarte slabe. De pildă, în epigrama pe care o cităm mai jos «flotanții» și «garanții» nu sînt rime gemene din cauza accentelor diferite. În afară de aceasta epigrama nu are poantă, exprimarea este directă.

*La cantina Sfatului Popular Orșova flotanții
n-au acces la masă.*

*La cantină azi flotanții
Nu li se dau drept garanții
Că la prînz pot servi masă
Din pachet adus de-acasă.*

**IONEL JIPA — MĂCIN, REG. DOBRO-
GEA, GELU DELASIM — BÎRLAD**

Mă rugați să vă răspund! da sau ba.
Nici da, nici ba! Cum e mai rău.

**GOGU ION — SAT DÎLGA, RN. LEH-
LIU**

Materialul intitulat «Pentru anul 2000»... despre care spuneți că este o «creație memorată de materia cenușie din capul dv.» — rămîne, într-adevăr, pentru anul... 2000.

**IOAN CAZACU — CLUJ; FLORIN VRÎN-
CEANU — MEDIAȘ,
ADRIAN RUDEI, SIBIU (elevi)**

Deocamdată nu ați reușit să treceți hopul, dar mai aveți timp să învățați. Vă așteptăm la... toamnă.

DEOCAMDATĂ NU!

Osman Zurchefil — Constanța; Sandu Rusu — Loco; Ion Ștefan — Com. Valea Mare, Pitești — Cristian Dumitrescu — Ploiești; Valeriu Drăgoi — Cluj; Liviu Popescu — Iași; Dan Năstase — Loco; Miles Iosif — Timișoara; Marin S. Florea — Alexandria.

Compozitor la... pescuit.

ARDEI

E vorba despre aproximativ 12 vagoane de ardei de boia. Pesemne că și între ardei există norocoși și ghinioniști. Unul nimereste în ulei sau în oțet și e norocos. Altul nimereste la fabrica «Avintul» din Oradea și e ghinionist.

Cum vă spuneam, la «Avintul» au nimerit 12 vagoane cu d-ăia ghinioniști. Ardeii, săracii, au fost depozitați necorespunzător și s-au stricat. Zăceau în curtea fabricii în chip de monument funerar, unde venea din cînd în cînd contabilul și vărsa cite o lacrimă contabilă cifrată nu știm la ce sumă irosită...

Dar vai! Într-o bună zi s-a anunțat un control de la minister! «Ce facem cu cadavrul ardeiat?» — s-au alarmat tovarășii Bonațiu — director și Bohaci — inginer-șef. Ardeii trebuie să dispară din raza vizuală a Bucureștiului! Trebuie!

Și muntele de vitamine intrat în putrefacție a dispărut. Simplu: în fața lui s-au clădit citeva stive înalte de lăzi, care să acopere foștii ardei. În spatele lăzilor ardeii decedați. În fața lăzilor controlul de la minister. Între control și ardei conducerea zimbitoare a fabricii. Pesemne că primprejur s-a cădelnițat și cu tămîie, ca să nu se simtă mirosul...

Controlul a plecat a doua zi cu avionul. Ardeii au plecat în aceeași noapte, pe furiș, cu furgoanele, fiind aruncați pe maidane. Directorul și inginerul-șef sînt fericiți. Acum, curtea întreprinderii e curată.

Nu mai există nimic putred pe acolo.

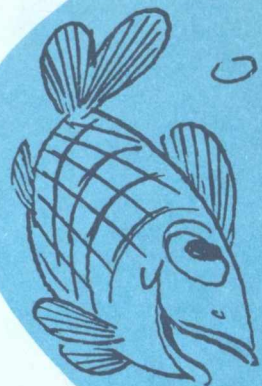
Zic ei...

Cucuiul

Lătrînd în preajma stîinii din rariștea de tei,
Cu glas stîns de durere, a anunțat Grivei:
— Un lup răsleț, aseară, sătul parcă de oi,
Ne-a sfișiat catirul. În mormîntarea-i joi.
Veniți să dăm omagiul iubitului defunct
Căci a murit în postul de șef de stîni, adjunct.
— Dar tu, dulău de seamă, vestit printre ciobani,
Ce-ai pus pe fugă haite un șir întreg de ani,
Cum l-ai lăsat să piară?! — se minună Azor —
Unde erai? Vorbește. — Priveam de pe răzor
Cum se zbătea sub fiară strigîndu-mă să-l scap.
— Și tu?
— I-am arătat cucuiul ce mi-l făcuse-n cap.

ROMAN ROBU

Prin sticlă

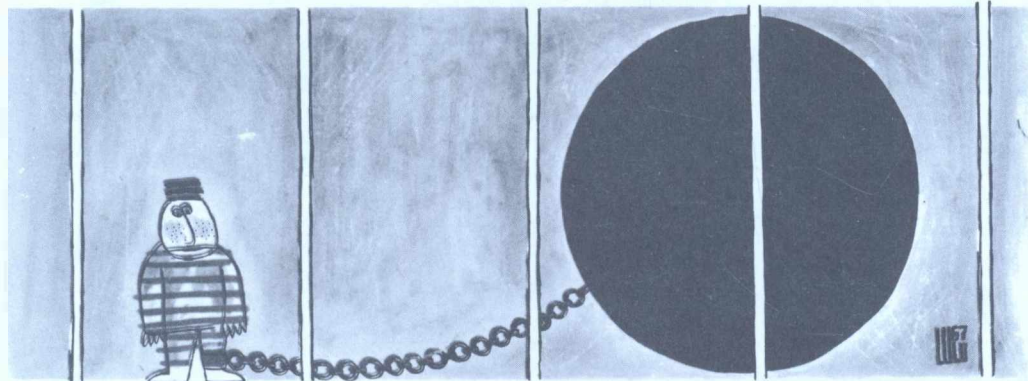
Un peștișor,
Înotînd
De zor,
Argintiu și sprinten și infumurat,
Prin imensitatea unui acvariu
Bombat
Ca o lună
Sau ca o alună,
Privea prin sticlă alarmat
Oamenii,
Temerarii:
— «Proști mai sînt — își spunea —
Cum de-au sărit afară din acvarii?»

MIRCEA BONDA

DECEBAL

FĂRĂ CUVINTE

I. DOGAR-MARINESCU

— Auzi tu! Să-mi întreprună concediul la jumătate!

L. LIVADARU

URZICO
DE DEPARTE-ȚI.SCRIU

URZICO,

Scandal mare! Și nu-i de mirare! Aici la noi, în Caransebeș, există o orchestră locală, al cărei dirijor este Perescu Nicolaie. Nimic de zis, o fi el priceput în minuirea baghetei, dar parcă mai priceput e în materie de chefuri gălăgioase, la finele cărora este nespus de indispus citeva zile, timp în care față de membrii colectivului se poartă atît de «fortissimo» încît aceștia nu mai știu în spatele cărui dintre instrumente să se ascundă. În schimb are o slăbiciune deosebită față de unele soliste ale orchestrei, astfel încît, încet dar sigur, a ajuns dumnealui să-și înjghebeze un... microharem!!

Bravo maestre! Dar vezi, fii atent! Că uite ți-a bătut în ușă «Simfonia a V-a!». Aia cu destinul!...

M. Sandu, Caransebeș

DRAGĂ URZICO,

Pe B-dul. Gh. Gheorghiu-Dej funcționează vreo 3—4 baruri de zi, printre care cele mai «șic» sînt «Tomis» și «Tic-Tac». Numai că la «Tic-Tac» cafeaua filtru ce se servește în ultima vreme are contingențe indiscutabile cu caracteristicile apei de spălat vase. Enigma se ascunde ori în interiorul luxosului aparat de fabricat filtru, ori în calitatea cafelei, ori în a celui care minuire aparatul. Dintr-unul din aceste motive (sau din toate) apare cafeaua

filtru care însă, după cît se vede, este un fel de apă chioară. Singurul avantaj pe care îl prezintă această cafea este acela că nu face rău la ficat, rinichi sau alte organe cărora le strică o cafea cînd e cafea. Asta nu strică.

Noi stricăm că o înghițim!

Fănel Mardare, Loco

URZICUȚO,

Să-ți povestesc ce am aflat despre unul pe nume Grip Grigore. Se scâldea omul în antecedente penale. Cu toate acestea, într-o bună zi a fost numit responsabil al unității nr. 10 a cooperativei «Metal-Casnica» din Capitală. Și în numai un an, în gestiunea peste care domnea, s-a format o «prăpastie» avînd o adîncime de... 100 000 lei. Deci e clar că a făcut tot ce i-a stat în putință să nu se dezmință.

O fi avînd nea Grip ăsta, ceva lipici la codul penal. Că vezi, pe unde nimerește, tot cu el se întilnește!

Titu Acrim, Loco

DRAGĂ URZICO,

În C.A.P.-urile din raionul Fălticeni lucrează o serie de specialiști cărora la un moment dat li s-au dat niște prime. Iată însă că nu mult după acest agreabil eveniment s-a ivit așa deodată o problemă cu o necunoscută... de Consiliul agricol raionul care a aprobat

tondurile respective. Prima a fost achitată nelegal, intrucît C.A.P.-urile cărora li s-au alocat bani pentru premieri n-au întrunit condițiile prevăzute de regulamentele în vigoare și deci banii trebuie restituiți.

Acum, la Consiliul agricol raional Fălticeni, care a făcut boacăna și care trebuie să se ocupe de recuperarea banilor «livrați» fără socoteală, se petrece un fenomen curat lacrimogen: plînge risul d-astă vară!

M. Alexandru, Fălticeni

URZICO DRAGĂ,

Aflîndu-mă prin București cu diverse treburi am trecut și pe la «Filatura de lînă pieptănată», unde am aflat că se găsesc niște mașini de răsucit de mare productivitate. Numai că de vreo doi ani aceste utilaje funcționează cu un randament de cel mult 4% din capacitatea ce o au. Iar de la începutul anului curent și pînă mai deunăzi, patru din cele cinci mașini de răsucit au... învîrțit doar vreo 200 kg fire, ceea ce este într-un fel egal cu zero absolut!

Știu eu ce ar trebui ca mașinile de răsucit să funcționeze din plin acolo unde se piaptănă lîna. E simplu: un... coafor bun!

G. Stoicu, Sibiu

Rubrică realizată de
DAN MANOLESCU

«URZICA»

REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Secția scrisori 14.60.34; Secretariat de redacție 14.28.15; Interurban 27

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic «Casa Școlară» 41.601

DORIN DIMITRIU

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

—...e «cavaler». Cu femeile în-
totdeauna se poartă cu mănuși.

